DEN danske STJERNE

August 1983 Årgang 132 Nummer 8

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

August 1983
Årgang 132
Nummer 8

INDHOLD

BØRNESTJERNEN

Abonnement:
12 numre Dkr. 54,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany ISSN 0107-2137 PB MA 0609 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

HUSK HVEM DU ER

Præsident N. Eldon Tanner

Fra redaktøren

Dette er det sidste budskab fra Det øverste Præsidentskab som præsident Tanner har skrevet. Han skrev det lige før sin død, i november 1982. Da vi vidste at der ville gå flere måneder mellem præsident Tanners død og udsendelsen af dette budskab, måtte vi træffe en beslutning om vi ganske enkelt skulle udelade det og udgive det næste budskab der er skrevet, eller blot fortsætte og udgive dette budskab. Men da budskabet her er tidløst, fordi det er så vigtigt for os alle sammen og fordi det på en så god måde sammenfatter præsident Tanners retskafne levevis, så syntes vi at det alligevel ville være passende at udsende det på dette tidspunkt.

Jeg husker et budskab som gjorde indtryk. Det var præsident David O. McKay der bad mig overbringe det til kirkens medlemmer. I de år han ikke var i stand til at rejse eller besøge områder udenfor kirkens hovedkvarter, sagde han dette til mig når jeg søgte hans råd før jeg gik ud for at udføre en opgave: „Præsident Tanner, når du kommer ud til folk, vil jeg bede dig minde dem om at huske hvem de er og handle derefter og at de hver især har et personligt ansvar."

Dette gjorde et uudsletteligt indtryk på mig og jeg kan i sandhed sige at jeg har afleveret dette budskab mange gange når jeg har rejst rundt omkring for kirken. Jeg har understreget det overfor min egen familie og for dem der har besøgt mig på mit kontor. Jeg har forsøgt at anvende det i mit eget liv og på at være værdig til den tillid der er overdraget mig.

Hvem er vi? Vi er først og fremmest Guds åndelige børn, og dernæst er vi medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvilken velsignelse, og hvilket enormt ansvar! Det er på grund af evangeliets gengivelse og de åbenbaringer som Gud har givet til sine profeter, samt på grund af den kendsgerning at vi ledes af en profet

som overbringer os de oplysninger han får fra Gud som vejledning for Guds kirke, at vi er så velsignede og heldige at have den kundskab og den præstedømmemagt som kan frelse os og vore familier og hjælpe os til at komme tilbage til Gud.

På grund af frafald og fordi nogle mennesker har forhærdet deres hjerter

Vi er så velsignede og heldige at vi har den kundskab og præstedømmemagt der kan frelse os og vore familier.

så de ikke vil høre, tro og acceptere Guds ord, så er der mange i denne verden som lever i mørke og uvished med hensyn til deres frelse og evige liv. Det er derfor vort privilegium, vores pligt og vores ansvar at „lade vort lys skinne for menneskene, for at de må se vore gode gerninger og prise vor Fader, som er i Himlene". [Matt. 5:16].

Det er vigtigt for os at huske på dette, og hvis vi hele tiden minder os selv om at Gud har givet os dette ansvar, så burde det kunne hjælpe os til at indrette vore gerninger efter hans bud.

Jeg har altid ment at de af vore unge mennesker som har vanskeligheder ved at holde loven, som har narkotika- og alkoholproblemer og som ofte er økonomisk uansvarlige, tit har sådanne problemer på grund af voksne menneskers eksempel. De gør for det meste kun hvad de ser andre gøre. Der findes alt for megen umoralitet, uærlighed og mangel på retskaffenhed i den måde som de mennesker, der leder og styrer vore lande, vore skoler og vort samfund lever på. Vi må på én eller anden måde tilbage til de høje idealer og ærlige principper som er karakteristiske for dem der kæmpede og døde for sandhed, religion og frihed.

Skønt vort medlemstal vokser hurtigt, så må vi hver især arbejde med at missionere, enten ved vort eksempel på en kristen levevis eller ved direkte at missionere og undervise i evangeliets principper.

Jeg husker en oplevelse jeg havde da jeg var i Canada. Jeg arbejdede i en årrække sammen med en mand som ikke var medlem af kirken. Jeg havde været tilbageholdende med at nævne religion af frygt for at belaste vort venskab. Men til sidst følte jeg mig inspireret til at finde ud af om han var interesseret i at lære om mormonismen og Jesu Kristi evangelium. Han udviste interesse, og umiddelbart efter deltog hans hustru sammen med os i kirkens møder. Det varede ikke længe før de og deres børn tilsluttede sig kirken, og de har ydet meget i form af tid og talenter til kirken. Forældrene er netop kommet hjem efter at have præsideret over en mission og børnene har ydet deres bidrag i kirkens tjeneste på forskellige måder, nogle af dem har været på mission. Hvilket tab det ville have været for kirken hvis jeg ikke havde påtaget mig mit ansvar at fortælle dem de gode nyheder i evangeliets budskab!

Da denne mand engang revsede mig fordi jeg havde ventet så længe med at fortælle ham om kirken og

Fotografi af Eldon K. Linschoten

således afholdt hans familie fra at nyde godt af evangeliets velsignelser, besluttede jeg mig til at noget sådant aldrig skulle ske igen og at jeg ville være mere opmærksom på hvem jeg var og handle derefter.

Mens jeg virkede som præsident for den vesteuropæiske mission fik jeg mulighed for at komme sammen med nogle fra militæret som var udstationeret der. Præsidenten for militærets stav fortalte mig noget interessant.

Han fortalte at mens han var stavssekretær blev han kaldt ind til generalen og spurgt om han ville arbejde som generalens adjudant, hvilket betød at han skulle ledsage generalen hvor som helst han tog hen. Da denne bror blev klar over hvorledes det ville påvirke hans stilling i kirken og ansvaret for hans familie, afslog han dette tilbud som han fik af sin general.

Generalen sagde: „Vil det sige at du afslår denne forfremmelse på grund af din familie og din kirke?"

Broderen sagde: „Ja, det vil det."

Generalen sagde: „Det er i orden, så glem det." Men han ringede igen et par dage senere og sagde at han stadig ønskede at denne bror skulle have dette job, og at han ville foretage de nødvendige ændringer for at broderen kunne udføre sine ansvar overfor kirken og sin familie.

En anden militærmand, som havde udført en fuldtidsmission for kirken, fortalte mig at han inden for militæret havde døbt flere omvendte på et år end han gjorde på 21/2 år under sin mission i Frankrig. Det er på den måde man husker hvem man er og handler derefter.

For at vise hvordan dette emne gik igennem alle præsident McKays budskaber vil jeg gerne citere fra en tale han holdt til den generalkonference hvor jeg første gang blev opretholdt som rådgiver i Det øverste Præsidentskab:

„I kirken lærer vi at livet her er en prøvestand. Det er et menneskes pligt at lære at *beherske* naturen og ikke blive *slave* af den. Mennesket skal beherske sine lyster og sin appetit og bruge den til gavn for sit helbred og til forlængelse af sit liv – mennesket skal beherske sine lidenskaber til glæde og velsignelse for andre.

Den største lykke mennesket får kommer ved uselvisk at gøre noget godt for andre. Den fremgang der er sket indenfor videnskaben, og de nye opdagelser der er gjort lige fra verdens begyndelse og til nu er resultaterne af anstrengelser som er gjort af mennesker der var villige til at ofre sig, om det blev nødvendigt, for sandhedens sag . . .

Hvis du har levet i henhold til Helligåndens tilskyndelser og fortsat vil gøre det, så vil din sjæl blive fyldt med lykke og glæde. Hvis du holder Helligånden på afstand og bliver klar over at du ikke har gjort hvad du ved er rigtigt, så vil du blive ulykkelig selv om du har alverdens rigdom." [Generalkonferncen, oktober 1963].

Det sidste budskab som præsident McKay personligt gav, blev givet søndag den 2. oktober 1966. [Han har skrevet andre budskaber som er blevet oplæst af hans sønner]. Jeg vil gerne citere fra det sidste han selv gav:

„Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bærer vidnesbyrd til verden om at Gud har åbenbaret sin vilje i denne uddeling og om at evangeliets principper, livets principper er blevet åbenba-

ret. De er i overensstemmelse med de principper som Kristus belærte om i tidens midte. Det er umuligt her at nævne alle de principper der indgår i hans vilje, men de er så enkle at ,selv enfoldige farer ej vild', som der står i Es. 35:8.

Når vi adlyder evangeliets principper og ordinanser, så vil Gud at vi skal tjene vore medmennesker og gavne dem, og at denne verden skal blive bedre fordi vi har levet i den. Kristus ofrede alt for at belære os om dette princip. Og han har sagt: ,Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig." [Matt. 25:40]. Dette er det budskab Gud har givet os. Denne kirke er Guds kirke, og den er så fuldkomment organiseret at enhver mand, enhver kvinde og ethvert barn her kan få mulighed for at gøre noget godt for én eller anden. Det er vore præstedømmemedlemmers pligt, det er hjælpeorganisationernes pligt og det er ethvert medlems pligt at arbejde og gøre Guds vilje. Hvis vi gør det, og gør mere end det, vil vi blive mere overbevist om at dette er Guds værk, fordi vi har sat det på prøve. *Ved at gøre Guds vilje vil vi således lære Gud at kende, komme ham nærmere og fornemme at vi vil få evigt liv.* Vi skal nære kærlighed til mennesker overalt, så kan vi ligesom apostlene i fordums tid udråbe: ,Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet, thi vi elsker brødrene.' [1 Joh. 3:14]." [Generalkonference, okt. 1966].

Vores profet i dag, præsident Spencer W. Kimball, kommer med den samme erklæring. Det stod mig fuldstændig klart dengang jeg sad og lyttede til hans afsluttende budskab ved den generalkonference hvor jeg første gang blev opretholdt som hans rådgiver. Han sagde:

„Når I nu kommer hjem, og tilbage til jeres forretninger og jeres gerning og jeres åndelige forvaltning, så håber vi at I har oplagret en masse som kan være til værdi for jer selv og jeres familie. Måden vi udfører arbejdet på er selvfølgelig betydningsfuld, men formålet med at vi gør det er af større vigtighed.

Vi har en forpligtelse til at tjene vor Herre. Vi har fået en forsikring om at det er en retfærdig og værdig sag. Men fremfor alt har vi kundskab om at Gud lever og befinder sig i sine Himle og om at hans Søn, Jesus Kristus, har lagt en plan for os som kan bringe os og vore kære evigt liv, dersom vi er trofaste. En sådan levevis vil være travl og hensigtmæssig og betyde at vi opnår resultater og kan glæde os over vores udvikling.

Hvis I vil tænke på den største glæde I nogen sinde har oplevet i dette liv forestil jer derpå det næste liv som en forstørrelse af dette, idet alt det hensigtsmæssige mangedobles, forstørres og gøres endnu mere ønskværdigt. Alle disse berøringsflader i

Vi har kundskab om at Gud lever og befinder sig i sine Himle og om at hans Søn, Jesus Kristus, har lagt en plan . . . som kan bringe os evigt liv.

vort liv her har bragt os udvikling og glæde, fremgang og lykke. Når vort liv er slut skal vi tilbage og vi vil befinde os i en situation efter samme mønster som livet her, det er blot mindre begrænset, herligere og rummer meget større glæde." [Genralkonferencen, april 1974].

Jeg beder indtrængende til at vi alle her i dag, hvor vi nærmer os enden, først og fremmest vil huske hvem vi er. Lad os takke Gud for livets gave og for hans kærlighed, for vort medlemskab af hans kirke, for vore familier, vore venner og medmennesker. Lad os være gode og betænksomme. Lad os give os selv i tjenesten for andre, og vise kærlighed og barmhjertighed. Lad os være Kristi eksempler i vor levevis og vore tjenestegerninger. Så vil alle kunne se på vore frugter og i vore gerninger at vi er Guds sønner og døtre og medlemmer af hans kirke. ☐

Ideer til hjemmelærere

Nogle punkter der kunne lægges vægt på.

Hvis I synes kan I behandle disse punkter under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Vi bør huske hvem vi er og handle derefter. Vi har hver især et personligt ansvar.

2. På grund af evangeliets gengivelse og åbenbaringerne til vor tids profeter er vi velsignede med den kundskab og præstedømmemagt som kan frelse os og vore familier og hjælpe os tilbage til Gud.

3. Vi må hver især hele tiden arbejde med missionering, enten ved at være et eksempel på kristen levevis eller ved direkte at missionere og undervise i evangeliets principper.

4. Præsident David O. McKay har sagt: „Gud vil at vi skal tjene vore medmennesker, gavne dem og at denne verden skal blive bedre fordi vi har levet i den."

Hjælp til diskussion

1. Fortæl om din personlige mening og oplevelser du har haft ved at huske hvem du er og handle derefter. Bed familiens medlemmer fortælle hvad de mener.

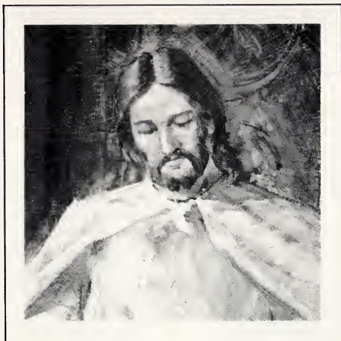
2. Er der nogle skriftsteder eller citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. Ville denne diskussion blive bedre hvis du talte med familiens overhoved før besøget? Er der et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen til familiens overhoved?

JESUS:

DEN FULDKOMNE LEDER

Præsident Spencer W. Kimball

Der kunne siges meget mere om Herren, Jesu Kristi bemærkelsesværdige evner til at lede end det er muligt at skrive i en enkelt artikel eller en bog, men jeg vil gerne pege på nogle få af de egenskaber og evner han så fuldkomment udviste. De samme evner og egenskaber er vigtige for os alle sammen at have dersom vi ønsker at være vellykkede ledere på nogen af de måder der har betydning.

Faste principper

Jesus vidste hvem han var og hvorfor han var her på denne planet. Det betød at han kunne bruge sin styrke til at lede og ikke behøvede at føle sig usikker eller svag. Jesus arbejdede ud fra faste principper eller sandheder fremfor at opstille regler hen ad vejen. På den måde var hans ledelse ikke blot korrekt, men også konsekvent. Mange af de værdslige

ledere i vore dage er som kamelæoner – de skalter og valter med deres synspunkter, og ændrer dem så de passer til forskellige situationer, hvilket kun har en tendens til at forvirre deres omgangsfæller og tilhængere som aldrig kan være sikre på hvilken kurs de nu skal følge. De mennesker der holder på deres magt på bekostning af principper vil ofte i den sidste ende gøre næsten alt for at bevare deres magt.

Jesus sagde adskillige gange: „Kom, følg mig!" Han gik ind for et program der gik ud på at „gøre som jeg gør" fremfor at „gøre som jeg siger". Han havde omgang med og samarbejdede med dem han betjente. Han led ikke på afstand. Han var ikke bange for de nære venskaber. Han var ikke bange for at et nært forhold til ham ville skuffe hans tilhængere. Lederskab kan ikke være ægte og kan således heller ikke opløfte andre, medmindre vi omgås og betjener dem vi leder. Jesus bevarede selv en sund moral og var retskaffen, og derfor gik der en helbredende kraft fra ham når han kom så nær mennesker at de kunne røre ved hans kappe. [Se Mark. 5:24–34].

Forståelse for andre

Jesus var en leder der lyttede. Han kunne lytte uden at være nedladende fordi hans næstekærlighed var så fuldkommen. En storslået leder nøjes ikke kun med at lytte til andre, men han lytter også til sin samvittighed og til de tilskyndelser han får fra Gud.

Jesus var en tålmodig og kærlig leder der gik i forbøn for sine medmennesker. Da Peter trak sit sværd og slog til ypperstepræstens tjener og huggede hans højre øre af, sagde Jesus: „Stik dit sværd i skeden!" [Joh. 18:11]. Jesus blev ikke vred, men helbredte tjenerens øre. [Se Luk. 22:51]. Han irettesatte Peter venligt, men bestemt.

Jesus elskede sine tilhængere og derfor kunne han være oprigtig overfor dem. Til tider irettesatte han Peter fordi han elskede ham, og Peter der var et storartet menneske var i stand til at udvikle sig på grund af disse irettesættelser. Der findes et vidunderligt skriftsted i Ordsprogenes Bog som vi alle har brug for at huske på: „Øret, der lytter til livsens revselse, vil gerne dvæle iblandt de vise.

Hvo tugt forsmår, lader hånt om sin sjæl, men vid fanger den, der lytter til revselse." [Ordspr. 15:31–32].

Det er en klog leder eller en klog undersåt der kan tage „livsens revselse". Det kunne Peter gøre fordi han vidste at Jesus elskede ham, og således kunne Jesus oplære Peter til en meget høj og ansvarsfuld stilling i riget.

Jesus betragtede synd som noget forkert, men han var også i stand til at se at synd udspringer fra dybt utilfredsstillede behov hos synderen. Dette gjorde at han kunne fordømme synden uden at fordømme mennesket. Vi kan vise kærlighed til andre, selv om vi er kaldet til at irettesætte

dem. Vi er nødt til at lære at se tilstrækkelig dybt i andres tilværelse, så vi kan få øje på de egentlige årsager til deres fejl og ufuldkommenheder.

Uselvisk ledelse

Frelseren var en uselvisk leder. Han satte sig selv og sine egne behov i anden række og tjente andre mennesker utrætteligt, kærligt og effektivt udover sin kaldelses pligt. Mange af verdens problemer i vore dage kommer af selviskhed og selvoptagethed, som bevirker at alt for mange stiller barske krav til livet og andre for at få tilfredsstillet deres egne krav.

I sin ledelse lagde Jesus vægt på hvor vigtigt det er at bruge dømmekraft i sit forhold til andre mennesker, uden at forsøge at få herredømmet over dem. Han belærte om at der ikke kan ske nogen vækst og udvikling uden ægte frihed. Et af problemerne med ledelse som manipulerer, er at det ikke udspringer af næstekærlighed, men af trangen til at udnytte folk. Sådanne ledere koncentrerer sig om deres egne behov og ønsker og ikke om andres behov.

Jesus kunne se problemer og folk i det rette perspektiv. Han kunne omhyggeligt afgøre hvilken virkning og indflydelse det han sagde ville få på længere sigt, ikke kun for dem der hørte på ham i dét øjeblik, men også på dem der ville læse hans ord 2000 år senere. Verdslige ledere farer ofte til at løse problemer, så de kan standse de øjeblikkelige smerter, hvorved de forårsager endnu større vanskeligheder og smerter senere hen.

Ansvarlighed

Jesus vidste hvordan han skulle engagere sine disciple i livet. Han gav dem noget vigtigt og specielt at gøre af hensyn til deres udvikling. Jesus havde så megen tillid til sine tilhængere at han tildelte dem noget af sit arbejde for at de kunne udvikle sig. Det er én af de største lektier vi kan lære af hans ledelse. Hvis vi skubber andre mennesker fra os for at få en opgave udført hurtigere og mere effektivt, så vil opgaven måske nok blive gjort korrekt, men andre mennesker vil ikke få den vækst og udvikling som er så vigtig. Jesus vidste at der er et formål med dette liv og at vi er anbragt på denne planet for at vokse og udvikle os, derfor bliver væksten ét af de store formål med livet såvel som et middel. Vi kan reagere korrekt overfor andre på en kærlig og hjælpsom måde når der sker fejltagelser.

Jesus var ikke bange for at stille krav til dem han var leder for. Han havde mod til at bede Peter og andre om at forlade deres fiskenet og følge ham – ikke efter fiskesæsonen var forbi eller efter den næste fangst, men nu! I dag! Jesus lod folk vide at han troede på dem og på deres muligheder, og således kunne han frit hjælpe dem til at opnå nye resultater. Jesus troede på sine tilhængere, ikke blot for det de var, men for det de havde mulighed for at blive. Vi

kan i vor kærlighed til andre hjælpe dem til at udvikle sig ved at stille rimelige, men reelle krav til dem.

Jesus gav folk sandheder og opgaver der svarede til deres evner. Han overbebyrdede dem ikke med mere end de kunne magte men gav dem netop så meget at de måtte anstrenge sig. Jesus var interesseret i det fundamentale i den menneskelige natur og i at bibringe permanente ændringer, og ikke blot ændringer der skulle se pæne ud.

Vi skal stå til regnskab

Jesus belærte om at vi ikke kun skal stå til regnskab for vore handlinger, men også for selve vore tanker. Dette er naturligvis ikke muligt uden faste principper. En god leder husker at han skal stå til regnskab overfor Gud såvel som overfor de mennesker han er leder for. Hvis han kræver det samme overfor sig selv er han derfor bedre stillet til at kunne se at andre også er ansvarlige for deres opførsel og det de udfører. Folk har en tendens til at arbejde efter den standard som deres ledere har sat.

Klog anvendelse af tiden

Jesus belærte også om hvor vigtigt det er at vi bruger vores tid klogt. Det betyder ikke at vi aldrig må have fri, for der skal være tid til overvejelser og fornyelser, men man må ikke spilde tiden. Det betyder så meget hvordan vi administrerer vores tid, og det kan vi blive gode til uden at gå over gevind eller blive irriterende.

Verdslig ledelse

Der findes blandt den menneskelige families ledere nogle som vi elsker, beundrer og respekterer mere end andre, fordi de på mange måder er i besiddelse af netop de egenskaber som Jesus udviste i sit liv og i sin ledelse.

På den anden side findes der også i historien ledere som på den mest tragiske måde har øvet deres indflydelse på menneskeheden netop fordi de manglede næsten alle de egenskaber som manden fra Galilæa var i besiddelse af. Det er måske ikke os alle der kan blive fuldkomne eksemplariske ledere, men vi kan alle gøre os alvorlige anstrengelser for at arbejde hen imod dette store ideal.

Vore muligheder

En af de store lærdomme som manden fra Galilæa, Herren, Jesus Kristus belærte om var at I og jeg har uendelige muligheder. Jesus tilskyndede os til at være fuldkomne som vor Fader i Himmelen er fuldkommen, men han gjorde det ikke hverken for at være spydig eller for at drille. Han fortalte os en magtfuld sandhed om vore muligheder. Det er en sandhed der næsten er for betagende til at man kan fatte den. Jesus, som ikke kunne lyve, bestræbte sig på at få os til at bevæge os længere ud ad vejen til fuldkommenhed.

Vi er endnu ikke så fuldkomne som Jesus var, men hvis ikke vores omgangskreds kan se at vi bestræber os på at blive bedre, vil de ikke kun-

ne se op til os som et eksempel, og de vil ikke synes at vi tager det vi gør helt alvorligt.

Vi har allesammen flere muligheder for at gøre godt og for at være gode end vi nogen sinde benytter os af. Disse muligheder findes alle steder omkring os. Uanset hvor stor en kreds vi øver effektiv indflydelse på, så vil denne kreds blive større dersom vi ville forbedre os blot en lille smule. Der er mange mennesker som venter på at blive påvirket, hvis vores interesse var stor nok til at vi forbedrede vore resultater.

Vi må huske på at de mennesker vi møder på parkeringspladser, kontorer, i elevatorer og hvor som helst, er den del af menneskeheden som Gud har beregnet at vi skulle elske og betjene. Vi vil ikke få megen glæde af at tale generelt til hele menneskeheden som er vore søskende, hvis vi ikke kan betragte de mennesker der befinder sig lige omkring os som vore søskende. Hvis vort eksempel på menneskelighed ikke stråler særlig meget eller kun meget lidt, så trænger vi til at tænke over den lignelse Jesus har givet hvor han minder os om at storhed ikke altid har noget at gøre med størrelse eller omfang, men hvordan man lever sit liv. Hvis vi anvender vore talenter og de muligheder der findes omkring os, så vil Gud ikke lade det gå ubemærket hen. Og dem der udnytter de muligheder godt som gives dem, vil få endnu mere!

I skrifterne findes mange forunderlige problemanalyser for ledere som, i modsætning til Jesus, ikke var fuldkomne, men alligevel effektive. Det ville være godt for os at læse dem – og læse dem ofte. Vi glemmer at skrifterne indeholder ledererfaringer som er gjort i århundreder, og hvad der måske er endnu vigtigere, de faste principper hvorved ægte lederskab skal udføres dersom det skal føre til succes. Skrifterne er instruktionshåndbøgerne for den der stræber efter at være en god leder.

Den fuldkomne leder

Hvis vi ønsker at være eminent dygtige må vi benytte Jesus som vort forbillede. Alle modenhedens, styrkens og modets ædle, fuldkomne og smukke karakteregenskaber findes i dette ene menneske.

Det vigtigste der kan siges om Jesus Kristus, måske vigtigere end noget andet jeg har sagt, er at han lever. Han er virkelig i besiddelse af alle disse dyder og egenskaber som skrifterne fortæller os. Hvis vi kan blive helt klar over dette, så kan vi lære den inderste virkelighed at kende om mennesket og universet. Hvis vi ikke accepterer denne sandhed og denne virkelighed, så kan vi ikke have de faste principper eller de ufattelige sandheder hvorved vi kan leve lykkeligt livet ud, i tjenesten for andre. Vi vil med andre ord finde det meget vanskeligt at være betydningsfulde ledere, med mindre vi anerkender at Jesus Kristus virkelig var den fuldkomne leder, og lader ham være det lys som viser os vejen!

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Spørgsmål:
Min familie og jeg flytter snart til et område som hører under kirkens Internationale Mission. Hvordan kan den Internationale Mission være os en hjælp?

Svar:
Edwin Q. Cannon, jun.,
1. sekretær i den Internationale Mission.

På grund af de store afstande indenfor den Internationale Mission, som dækker alle områder i verden hvor der ikke er nogen organiseret stav og mission, er det upraktisk om ikke umuligt at gennemføre nogen sædvanlig kirketjeneste. Den Internationale Mission forsøger dog stadig alt hvad der står i dens magt for at gennemføre kirkens mission, forkynde Jesus Kristi evangelium, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde.

En af måderne hvorpå den Internationale Mission forsøger at nå dertil er at sende regelmæssige breve. I kan regne med at modtage breve med instruktioner og opmuntring som vil hjælpe jer til at fornemme at I hører til i kirken.

Fremsendelse af informationer. Hvis I vil kontakte missionskontoret før I flytter, kan vi lære jer at kende og finde frem til jeres behov. En sådan tidlig kontakt kan hjælpe os til at forsyne jer med oplysninger om det land I flytter til. Vi bliver måske oven i købet i stand til at fortælle jer navne og adresser på kirkemedlemmer som allerede bor i området. Vi vil opfordre jer til at få jeres medlemskort flyttet til den Internationale Mission, så vi kan bevare kontakten med jer og holde øje med hvordan I har det. Vores adresse er 50, East North Temple, Twelfth floor, Salt Lake City, Utah, USA 84150. Brevene kan adresseres til Elder Carlos E. Asay, President of the International Mission.

Organisering af grene og distrikter. Præsidentskabet bemyndiger til afholdelse af møder og til organisering af grene. Hvis jeres familie er den eneste sidste dages hellige familie i området I flytter til, opfordrer vi jer til at holde regelmæssige møder. Hvis én i jeres familie er præst eller har det melkisedekske præstedømme, kan han få myndighed til at administrere nadveren ved sådanne møder. Hvis der bor to eller flere familier i det område I flytter til og hvis det vil være bekvemt for jer at holde møder sammen, så kan der organiseres en gren og kaldes en præsident til at præsidere over denne gren. Hvis der er to eller flere grene i området kan vi organisere et distrikt og kalde en præsident til at præsidere over distriktet. Vi kan også hjælpe jer med at finde et sted hvor I kan afholde jeres møder, hvis antallet af aktive medlemmer og omstændighederne berettiger en sådan hjælp.

Modtagelse og regnskab for tiende og offerydelser. Den Internationale Mission har myndighed til at modtage jeres bidrag. Send dem direkte til missionskontoret i Salt Lake City. Dér vil der blive gjort regnskab for dem og afsendt kvitteringer til jer. I vil også modtage en årsopgørelse over jeres tiende og offerydelser.

Udstedelse af tempelanbefalinger. Medlemmerne i missionspræsidentskabet afholder interview og udsteder tempelanbefalinger når det er muligt. Men på grund af de store afstande kan det være umuligt for jer at møde til et interview med et medlem af præsidentskabet. I så fald vil der blive truffet aftale med tempelpræsidenten i det tempel I vil besøge, og han vil afholde interviewet og udstede en anbefaling i henhold til den godkendte fremgangsmåde.

Hjælp til anskaffelse af materialer. I vil få hjælp til at anskaffe jer de grundlæggende materialer, lektiehæfter, materialer til hjemmeseminar, kirkens blade, nadverbægre og andre ting I får brug for, for at gennemføre så fuldstændigt et kirkeprogram som muligt.

Myndighed til at døbe og ordinere i præstedømmet. Missionspræsidentskabet bemyndiger til at døbe kvalificerede mennesker. Hvis et medlem i jeres familie er kvalificeret til at modtage præstedømmet, et nyt embede eller en kaldelse i præstedømmet, så vil præsidentskabet enten selv afholde eller sørge for at der bliver afholdt interview og foretaget ordination eller indsættelse.

Aftale om besøg af generalautoriteter. Når som helst det er muligt og når det bemyndiges, besøger missionspræsidentskabet og andre generalautoriteter den Internationale Mission. Det vil måske være muligt for os at arrangere distrikts- eller multi-grenskonferencer for at I og andre medlemmer i jeres område kan få mulighed for at mødes med generalautoriteter der besøger jeres område i den Internationale Mission. Som kirkemedlem der bor i den Internationale Mission er I måske den eneste kontakt mange mennesker i denne del af verden får med kirken. Det er derfor vigtigt at I er et godt eksempel. Jeres adfærd kan hjælpe til at danne grundvold for kirkens indførelse i jeres område. □

UDVEKSLING AF ERFARINGER

Han havde tillid til mig

Maureen McCullough

Mens jeg sad og tænkte over en forestående opgave i kirken blev jeg mere og mere bekymret over om jeg havde evner til at klare den. Jeg havde brug for hjælp, så jeg begyndte at bede. Til min store overraskelse begyndte tårerne at løbe mig nedad kinderne da jeg kom i tanker om en hændelse der var indtruffet mange år før.

Jeg gik i niende klasse. Skolen og især matematik var altid faldet let for mig. Men i slutningen af første semester fik jeg ikke nogen særlig god karakter i aritmetik, og for at gøre sagen værre forstod jeg stadig ikke aritmetik.

Med tårer i øjnene gik jeg til min far og fortalte ham bedrøvet om mit problem. Han sagde roligt og tålmodigt: „Lad os se om vi kan finde ud af det." Selv om han aldrig havde haft aritmetik i skolen som dreng havde jeg tillid til at han kunne hjælpe mig. Det gjorde han, han forklarede alt så logisk at jeg fik en meget fin karakter resten af semesteret.

Men han lærte mig også en anden stor lektie. „Der sidder et godt hoved på dine skuldre," sagde han, „du skal nok finde ud af det." Han lod mig vide at *han* var sikker på at jeg kunne klare alt hvad jeg satte mig for, selv om jeg ikke var det – hvis jeg bare ikke lod følelserne få overtaget.

Mindet om denne oplevelse beroligede mig og gav mig sikkerhed for at min himmelske Fader, ligesom min jordiske far, mente jeg havde store evner til at klare det godt. Hvis jeg ville bevare roen og ikke bekymre mig om at gøre fejl ville han kunne inspirere mig.

Med fornyet tillid takkede jeg vor himmelske Fader fordi han gav mig en far hvis kærlighed og omsorg hjalp mig til at begynde at fatte vor himmelske Faders kærlighed.

Jo mere jeg efterlever evangeliet

Carole Osborne Cole

Jeg opdagede følgende skriftsted i de år min mand ikke var medlem af

kirken: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." [Joh. 7:17].

Jeg fik stor trøst i bevidstheden om de mange måder hvorpå min mand gjorde Guds vilje – vi afholdt familiehjemmeaften, vi havde et års forråd og han opmuntrede vore børn og mig til at deltage i kirkens møder. Dette skriftsted hjalp mig til at blive klar over at min mand en dag ville opnå et vidnesbyrd om at det han gjorde i virkeligheden *var* Guds vilje.

Han opdagede det *virkelig* og blev døbt. Nu minder dette skriftsted mig om at jo mere jeg efterlever evangeliet, des mere vished får jeg for at det er fra Gud.

Forvent det bedste

Lynette Morrill

Ingenting gik som det skulle den morgen. Det var stadig svært for mig at få min 15 måneder gamle datter og mit nyfødte barn klar, når vi skulle afsted til ét eller andet. Jeg blev lettet da jeg så at der var en parkeringsplads lige overfor lægens klinik. Med lidt held ville jeg stadig kunne komme til tiden til mit lille barns første undersøgelse.

Det var ikke nemt at komme ud af den lille bil og gå tværs over vejen med en blepose, et spædbarn i en bærepose og en datter på 15 måneder der lige havde lært at gå alene. Da jeg gjorde mig klar til at gå over gaden, opdagede jeg at bilen var parkeret meget tæt på indkørslen til det hus jeg parkerede foran. Jeg så gardinet bevæge sig og et ansigt der kiggede ud, men jeg skyndte mig at se en anden vej. „Det er rigtig uretfærdigt," blev jeg enig med mig selv om, „her har jeg faret rundt hele morgenen, og alt hvad hun har at lave er at kigge ud af vinduet for at se om nogen vover at parkere foran hendes indkørsel."

Den lange ventetid, mit irritable spædbarn og min urolige datter havde tilsammen sat mig i lidt dårligt humør da jeg endelig slap ud fra klinikken en time senere. Lige som jeg skulle til at gå over gaden så jeg damen, hun var ca. 70 år gammel og hun kom farende ud af sit hus. Nu kom alle morgenens besværligheder op til overfladen og jeg forventede nogle barske ord fra damen. Jeg blev klar over at jeg enten ville bryde ud i tårer eller eksplodere i vrede.

Så kom det. Hendes ord forbløffede mig. „Stakkels lille du," sagde hun. „Jeg har siddet og kigget efter dig. Jeg blev så vred på mig selv fordi jeg ikke kom ud for at hjælpe dig da du parkerede. Lad mig hjælpe dig ind i bilen. Du har sandelig hænderne fulde."

Mine øjne fyldtes med tårer da jeg blev klar over hvor hurtigt og hvor forkert jeg havde dømt hende. Jeg havde ladet min ulykkelige indstilling afgøre mit syn på hende.

Når jeg siden da har følt mig fristet til at bedømme en andens motiv, har jeg tænkt på denne kvindes reaktion og forsøgt at forvente det bedste. □

SÅDAN BLIVER MAN EN BEDRE FAR

Udarbejdet af kirkens samfundstjenesteafdeling

Fotografi af
Eldon K. Linschoten

Behovet for en fars indflydelse

Hvis jeg blev bedt om at nævne verdens største behov vil jeg uden tøven svare: „Kloge mødre og . . . eksemplariske fædre." [Præsident David O. McKay].

Forældrerollen er den mest indflydelserige rolle I nogen sinde vil få. Der bliver dog alt for ofte lagt mest vægt på moderskabet. Mødre er vigtige for familiens lykke og velbefindende, men en fars retfærdige indflydelse er ligeså værdifuld. Professionelle undersøgere har opdaget at et barns intellektuelle, følelsesmæssige og sociale udvikling, dets mandighed eller kvindelighed og selv evnen til at

fungere effektivt i et kommende ægteskab, har vist sig at være påvirket af faderens personlige forhold til barnet og til barnets mor. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „[En af de] vigtigste stillinger som findes i tid og evighed er en fars stilling." ["Den, der motager mine tjenere, modtager mig". Studievejledning for Det melkisedekske Præstedømme, 1979–80, s. 179].

Prioritér dine børn højt

„Se, sønner [børn] er HERRENS gave, livsens frugt er en løn.

Som pile i krigerens hånd er sønner [børn], man får i sin ungdom.

Salig den mand, som fylder sit kogger med dem." [Sl. 127:3–5].

Det er somme tider svært at forestille sig at den 4-årige der giver hunden dit yndlingsslips eller den 17-årige søn der kommer hjem fra et stævnemøde kl. 2 om natten og blot siger: „Jeg glemte hvad klokken var" er velsignelser fra Himmelen.

Børn er en stor udfordring såvel som en stor velsignelse. Vi fædre har et stort ansvar overfor dem. [Se Matt. 18:10; Mark. 9:37; Ef. 6:4; L&P 68:25–28 og Mosiah 4:14]. Det er med dette som med alle andre vigtige ansvarsopgaver – vil vi have succes med vore børn, kræver det at vi prioriterer dem højt.

Ældste Richard L. Evans har sagt: „Alt må prioriteres efter deres vigtighed . . . og én af vore mest påtrængende muligheder er at reagere når et barn stiller ærlige spørgsmål og huske på at de ikke altid vil spørge, at de ikke altid er lærvillige og at de ikke altid vil lytte. Ofte må vi acceptere dem på deres præmisser og når

de har lyst. Men hvis vi svarer dem med ægte opmærksomhed og oprigtig interesse vil de sandsynligvis fortsat komme til os og spørge. Og hvis de opdager at de kan stole på os når de stiller deres kedsommelige spørgsmål, så vil de måske også senere have tillid til os når de har mere vigtige spørgsmål." [The Spoken Word, KSL broadcast, 31. jan. 1970].

Det er et spørgsmål om tid

„Fædre, knyt jers børn til jer . . . det vil sige at en far skænker sin mest kostbare tid!" [Ældste A. Theodore Tuttle, generalkonferencen, okt. 1973]. Da over 2000 børn i alle aldre og med forskellige baggrunde blev spurgt: „Hvad gør en far til noget vidunderligt?" lød det gennemgående svar: „At han giver sig tid til mig." Hvis I skulle opregne den tid i virkeligt tilbringer sammen med jeres børn, ville det måske ikke blive til så meget som I tror. Under studiet af spædbørn på tre måneder opdagede man at fædrene kun tilbragte 38 se-

kunder om dagen sammen med deres små børn! Hvis et barn ikke får tilstrækkelig megen tid, vil det ikke alene blive berøvet en fars vigtige, gode indflydelse, men i visse tilfælde vil det måske skade barnet. Der er fundet beviser på at et barn som altid afvises eller ignoreres vil begynde at tro at det er uden værdi. Giv jeres børn tid, den slags tid der hjælper dem til at få gode følelser for sig selv, for livet og for andre – blandt andet også dig – dette er det første og vigtigste skridt til at blive en bedre far.

Fælles tidsproblemer

„Hvor længe er det siden, at du har givet dit barn et knus, sagt til dine børn uanset hvor gamle de er, at du holder af dem, samt at du er glad for, at I altid skal høre sammen?" [Præsident Spencer W. Kimball, Den danske Stjerne, juli 1975, s. 5].

Eftersom tiden er et stort problem, opstår der mange problemer mellem fædre og børn. Nogle af de udfordringer du har som far kunne måske komme ind under følgende:

Mangel på tid

Det ser ud som om du aldrig har tid nok. Du arbejder til sent og du er hele tiden engageret i ansvarsopgaver i kirke og samfund. Hjemmet er et stoppested mellem de andre pligter. De få samtaler du har med dine børn handler i reglen om: „Du må ikke forstyrre mig lige nu, jeg har travlt."

Optaget af andre ting

Du tilbringer nogen tid sammen med dine børn, men du er så optaget af dine egne tanker eller gøremål at du i virkeligheden slet ikke er der. Du prøver at se fodbold i fjernsynet samtidig med at du læser godnathistorie for dine børn. Du tænker på at du skal ud at reparere bilen eller noget andet, mens du hjælper dine børn med skolelektierne. Du er fysisk til stede, men dine tanker og følelser er fraværende.

Frustrationer

Du ofrer nogen tid på dine børn, men hvilken byrde det er for dig! Du går med dem i zoologisk have, men ønsker du var blevet hjemme. Hvert eneste øjeblik du engagerer dig med dem tænker du på den tid der går fra dig og som du kunne have brugt til noget du hellere ville gøre. Du er frustreret over de ansvarsopgaver du har som far, og fortryder måske at du er blevet far.

Næsten enhver far har ind imellem for travlt, er for optaget eller for frustreret til at komme godt ud af det med sine børn. Faren opstår når sådanne problemer opstår hyppigt eller på en sådan måde at det skader børnene.

Tilbring nogen tid sammen med dine børn

„Børn er det mest betydningsfulde vi har. De har brug for vores tid." [Præsident N. Eldon Tanner].

Hvordan kan man undgå disse almindelige tidsproblemer? Når først du har forstået hvor vigtig din indfly-

Det er især betydningsfuldt for et barn at I gør noget sammen, hvis det er noget barnet ønsker at gøre. Men . . . det vigtigste er at du er der.

delse på dine børn er og ompriorite-rer, så er der tre skridt du kan tage:

Vis opmærksomhed.

Du viser dine børn opmærksomhed ved at reagere på deres nærværelse [især når de taler]. Opmærksomhed betyder at man retter blikket mod barnet i stedet for mod avisen eller TV, at man lytter omhyggeligt til følelser såvel som til ord, og spørger børnene om deres meninger om det I taler om og viser ægte interesse fremfor irritation. Ansigtsudtryk og tonefald siger lige så meget som ord. Vis i dine gerninger at du ofrer dine børn opmærksomhed.

Fortæl om dine oplevelser

Du kan fortælle om dine oplevelser under samtaler med barnet. Dette kan finde sted når I udveksler ideer, erfaringer og bekymringer, interesser og ambitioner, hvad I kan lide og ikke lide. Fortæl dine små børn om en rejse du engang foretog med flyvemaskine. Fortæl dine større børn om en god bog du lige har læst. Lad dine børn tage del i dine oplevelser og livserfaringer. Selv om der nok er personlige og intime oplevelser man ikke bør fortælle sine børn, så kunne de fleste fædre være meget mere åbne overfor deres børn.

Gør noget sammen med dine børn

Et barn har brug for at nyde familieaktiviteter og traditioner. Men de har også brug for øjeblikke hvor de kan være alene og tale med deres far under fire øjne. I kunne f.eks. have nogle planlagte aktiviteter sammen [en campingtur, bygge en hule i et træ, gå på museum eller på biblioteket – såvel som aktiviteter der ikke er planlagte [gå en tur, arbejde i haven, gå på indkøb sammen]]. Dette er nogle betydningsfulde måder hvorpå man kan tilbringe nogen tid sammen med sit barn.

Det er især betydningsfuld for et barn at I gør noget sammen, hvis det er noget barnet ønsker at gøre. Men aktiviteten kommer i anden række. Det vigtigste er at du, faderen, er der og retter al din opmærksomhed imod barnet. Og husk at det gælder lige såvel jeres døtre som jeres sønner.

Gør „senere" til nu

„Der er gode grunde til, at I beslutter jer nu, for som timerne, dagene og månederne synes at gå hurtigere og hurtigere, bliver viljen til at forpligte sig sværere." [Neal A. Maxwell i Den danske Stjerne, maj 1975, s. 41].

Fædre har ofte en slags „senere"-holdning overfor deres børn. „Jeg

hjælper dig senere. Jeg har travlt nu." Eller: „Du må ikke forstyrre mig lige nu. Måske senere." En fars udfordring er at gøre „senere" til *nu*. Begynd med det samme og benyt disse kostbare øjeblikke til at reagere på dine børns behov på en positiv måde. Dine børn bliver voksne, men de vokser aldrig fra behovet for at tilbringe nogen tid sammen med deres far.

Se på dit skema for den kommende uge og afsæt nogen tid til at være personligt sammen med hvert af dine børn, selv om det kun kan blive til et kvarter om ugen før sengetid. Hvis det er en hjælp kunne du udfylde nedenstående skema. Begynd med at afmærke alle de tidspunkter hvor du har aftaler der ikke kan ændres. Bed hver af dine børn om at gøre det samme. Beram derpå en tid, indenfor de resterende timer eller minutter, hvor du og dit barn kan være sammen. Husk at det dine børn i virkeligheden har brug for er *DIG*.

„Kan du nogle steder i de hellige skrifter finde et sted hvor Herren, Jesus Kristus har svigtet sin kirke? Kan du nogle steder i skrifterne finde at han ikke var trofast overfor sit folk, sin næste, sine venner eller bekendte? Var han trofast? Var han ærlig? Kan du nævne noget godt eller værdigt som han ikke ydede? . . .

Når ægtemanden er parat til at behandle sin familie således, det vil sige sin hustru og sine børn, så vil ikke alene hustruen, men hele familien reagere på hans kærlige og eksemplariske ledelse. Det sker automatisk, du behøver ikke at stille krav. . . ." [Pæsident Spencer W. Kimball i „Men of Example" – en ikke udgivet tale til religionsundervisere indenfor kirkens undervisningssystem, 12. sep. 1978, s. 4–5]. □

TIDSSKEMA

	Søndag	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag
6:00							
7:00							
8:00							
9:00							
10:00							
11:00							
12:00							
13:00							
14:00							
15:00							
16:00							
17:00							
18:00							
19:00							
20:00							
21:00							

LIVSSKILDRINGER
ØGEDE BRØDRENES SAMMENHOLD I KVORUMMET

Jim Ackerman

Bror Peterson var en mand der havde succes ifølge de fleste menneskers standarder. Men nu var hele kvorummets opmærksomhed rettet imod ham, mens han fortalte beretningen om sin forarmede barndom, om otte brødre og en syg far, om skuffelsen ved at måtte undvære de ting andre børn fik under faderens sygdom, om hvordan hans undertrykte mindreværdsfølelser havde ført til at han gjorde oprør imod nogle af evangeliets principper. Han fortalte om den pige som en dag skulle blive hans hustru, og hvordan hun overtalte ham til at opgive dårlige vaner og tage på mission. Og så kom han til beretningen om sit farvelmøde . . .

„Jeg vidste ikke hvad jeg skulle tale om. Jeg spekulerede på det hele ugen igennem. Til sidst gik jeg hen til bror Bloomfield. Jeg sagde: ‚Bror Bloomfield jeg skal holde tale om mindre end to timer og jeg aner ikke hvad jeg skal sige!' Han fik mig til at nedskrive et par ting og sagde derpå: ‚Og så kunne du jo slutte af med at sige at du ved at Peter, Jakob og Johannes gengav det melkisedekske præstedømme til Joseph Smith.' Så sagde jeg: ‚Hvem er Peter, Jakob og Johannes?' Jeg havde aldrig i mit liv lært hvem Peter, Jakob og Johannes var, og jeg skulle på mission om en uge!"

Ideen om at bruge noget af kvorummets tid til at hvert kvorumsmedlem kunne fortælle gruppen sin „livshistorie" var biskoppens. Han sagde til lederne for hvert af wardets melkisedekske præstedømmegrupper at sådanne livsskildringer måske kunne hjælpe med til at få wardmedlemmerne til at arbejde på deres personlige historier, såvel som fremme broderskabsfølelsen mellem kvorummets medlemmer.

Halvfjerdsernes præsident, bror Cowart besluttede sig til at følge biskoppens råd og brugte hver måned en særlig tid på disse livsskildringer. Hans mål var at give de regelmæssige instruktioner en fornyelse ved at bryde lektieforberedelsernes og undervisningens stivhed og give tid til at drøfte kvorummets sager i detaljer. Men han ønskede også at bevare åndeligheden ved præstedømmemødet.

Denne tilnærmelse betød at mødet blev opdelt i to. Den første halvdel af mødet blev helliget kvorummets forretninger – hjemmelærerarbejde, genealogi og påmindelser om de seks områder indenfor familiens forberedelser, og naturligvis til hovedansvaret for

halvfjerdsernes kvorum, nemlig missioneringen. Men den anden halvdel af dette møde, omkring 20 minutter, blev den del som medlemmerne efterhånden så frem til. Hele denne periode blev overgivet til én af kvorumsmedlemmerne som så fortalte gruppen om sit liv og bar sit vidnesbyrd.

Præsident Cowart tror fast og bestemt på at successen med dette hænger sammen med den samlede tid som hvert kvorumsmedlem fik til at fortælle sin livshistorie. „Det har været godt," siger han, „fordi ingen blot rejste sig og fortalte hvor han kom fra og hvor mange medlemmer der var i hans familie. Når de havde 20 minutter at tale i var de nødt til at fortælle os nogle meningsfyldte oplevelser."

De fleste af de medlemmer der har fortalt deres livsskildringer indtil nu følte sig en smule usikre i begyndelsen. Der er en naturlig tendens til at føle en konflikt mellem ønsket om at komme frem med noget meningsfyldt og nyttigt overfor brødrene og samtidig ikke virke pralende. Resultatet af denne konflikt har altid ført til en smuk og ydmyg skildring med en næsten fuldkommen blanding af lette baggrundsanekdoter, vidnesbyrd om opbyggende oplevelser og iagttagelser af lektier som er lært gennem årene.

En bror der netop havde overvundet nogle alvorlige, økonomiske vanskeligheder, tilbragte det meste af sin tid med at fortælle om de mirakler der havde fundet sted i hans liv for nylig, da han handlede i lydighed mod tiendeloven.

En anden bror fortalte en betagende omvendelseshistorie efterfulgt af mange åndelige oplevelser som fandt sted lige fra Tyskland til Utah, efterhånden som han voksede i evangeliet.

En anden havde været ude for de store problemer der opstår når man vokser op efter at have mistet sin far i en ung alder. Han fortalte en inspirerende beretning om det vidunderlige eksempel hans ældre brødre havde vist ham under disse vanskelige forhold.

For alle de kvorumsmedlemmer der har deltaget i dette program har det betydet at gruppen har fornemmet Åndens tilstedeværelse meget stærkt ved mødet. Og når en ny bror hver måned stiller sig op foran kvorummet og fortæller nogle af de oplevelser og den baggrund der har gjort ham til det han er, knyttes medlemmerne mere sammen i en atmosfære af påskønnelse og kærlighed.

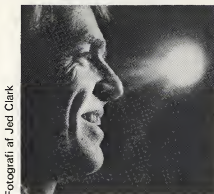
Bror Peterson var netop blevet færdig med sin beretning om en ikke helt almindelig missionæroplevelse. Han og hans kammerat havde døbt ti mennesker på en måned. „Denne oplevelse ændrede de andre ældsters syn på mig i missionen. Det ændrede mit syn på mig selv. Denne nye selvtillid holdt mig oppe resten af min mission og i de 12 år der er gået siden jeg kom hjem. . ."

Han fortalte om nogle af de udfordringer han står overfor nu og sluttede med at bære sit vidnesbyrd. Efter mødet udveksledes der nogle faste håndtryk og klap på skuldrene mellem bror Peterson og de andre kvorumsmedlemmer.

Man kan mærke det i kvorummet. Alle medlemmerne holder af hinanden. Der findes en gensidig respekt og påskønnelse – og et fast sammenhold mellem brødrene. □

TI VIGTIGE TRIN TIL STØRRE ÅNDELIGHED

Joe J. Christensen

Fotografi af Jed Clark

For kort tid siden kom en ung missionær ind på min hustrus kontor på missionærernes træningscentret i Utah i Provo, for at bede hende om at gøre ham en særlig tjeneste. Han vidste at vi kendte hans forældre personligt, derfor havde han tænkt på om han kunne få søster Christensen til at ringe hans far op og få at vide hvornår hans mor skulle gennemgå en forestående operation. Han forklarede: „Da min lillesøster blev født var min mor ved at dø. Vi fastede allesammen, også min lillesøster på fem år, for at min mor kunne komme sig. Lige siden har jeg været nervøs når jeg tænker på operationen. Jeg er så bekymret. Jeg er nødt til at vide hvornår min mor skal opereres så jeg kan begynde min faste."

Min hustru drejede villigt faderens telefonnummer og spurgte ældsten om han ville tale med sin far. Det mente han ikke han burde, fordi han vidste at det var imod kirkens orden og han troede han ville få hjemvé. Da hans far tog telefonen og blev klar over at opringningen var fra missionærernes træningscenter lød hans første spørgsmål: „Er der noget galt?"

„Nej," fik han at vide, „slet ikke, men din søn ville bare gerne vide hvornår hans mor skal opereres, så han kan påbegynde sin faste."

„Åh," sagde han, „han bliver nok skuffet, for han kan ikke faste før operationen, hun blev opereret allerede i går. Det tog fem timer og alt gik fint, meget fint. Vi er så glade og lykkelige."

Missionærens ansigt lyste op da han blev klar over hvad der blev sagt i telefonen.

Nogle af de mest bemærkelsesværdige, personlige åbenbaringer står direkte i forbindelse med personligt studium af skrifterne.

„Sig til min far at jeg elsker ham og send ham et knus og et kys. Bed ham give min mor et knus og et kys fra mig og også alle de andre i familien."

Da telefonsamtalen var forbi og ældsten havde fået forklaret detaljerne ved operationen, sagde han: „Jeg er *så* taknemlig, jeg vil faste *alligevel* af taknemlighed!"

Min hustru, Barbara skrev i sin mindebog: „Han gav mig hånden og forlod mit kontor, og så satte jeg mig ned og græd."

Det kunne være rart at vide hvilke lærdomme, begivenheder og omstændigheder der tilsammen i de sidste 19 år havde frembragt en sådan søn med en så dejlig ånd, så hengiven, ydmyg og med en sådan evne til at påskønne.

Under sin opvækst var han kommet til at vide for sig selv at faste ikke blot er at sulte. Jeg føler mig overbevist om at sådanne åndelige egenskaber, i forening med hans andre talenter, vil hjælpe ham til at blive en meget vellykket missionær. Han har allerede opelsket en sådan åndelighed at han er kendt med daglig, personlig åbenbaring.

Min hustru og jeg møder tusindvis af de bedste mennesker i verden, under vor nuværende kaldelse i kirken på missionærernes træningscenter i Utah i Provo. Missionærerne kommer fra vidt forskellige forhold, lige fra de mest åndelige og stabile til de mest udfordrende. Mange af missionærerne har allerede opelsket et stort vidnesbyrd og stor åndelighed, mens andre kæmper for at opnå det.

Er vi åndelige har vi succes, hvis ikke har vi ingen succes. Så enkelt er det. Det er ikke kun et spørgsmål om et oprigtigt *ønske* om at leve i harmoni med Guds vilje hele tiden som Ånden vejleder til det, men det er også et spørgsmål om *evnen* til villigt at overgive sig helt til denne vejledning, og gøre det som Ånden tilhvisker. For at være *virkelig* åndelig må man vandre med Gud. Det er *hemmeligheden* ved ægte lykke og succes i livet og under alle omstændigheder.

Hvis vi ønsker mere regelmæssigt at modtage inspirationens hjælp, må vi følge rådet om at „gå tidligt i seng".

For nogen tid siden fik jeg den vanskelige opgave at fortælle en ung missionær at hans far var blevet dræbt ved en tragisk ulykke den samme morgen. Han blev chokeret, hans hage skælvede og han fik tårer i øjnene. Så lagde jeg mærke til en slags mirakel der fandt sted på grund af et personligt vidnesbyrd og den åndelighed som var opelsket. Han løftede langsomt hovedet og der faldt en stille ro over ham. Han sagde ja til at ringe til sin mor, men der var ikke det mindste tegn på at han ønskede at afbryde sin mission. Han sagde at han vidste han var dér hvor hans far og hans Fader i Himmelen ønskede han skulle være, og han havde i sinde at blive. Han udviste en sådan fred og et sådant mod som jeg sjældent har set. Han er et eksempel på en stærk, hengiven og velforberedt ung mand som enhver far ville være stolt af at have til søn.

Heldigvis havde han på sin vej i livet fået personlig åbenbaring om at evangeliet er sandt, at Jesus er Kristus og at der bogstaveligt findes en opstandelse. Alle disse sandheder hjalp og styrkede ham på et kritisk tidspunkt.

Når åndelighed og vidnesbyrd hører med til de personlige oplevelser et menneske får, så vil den pågældende blive mere uafhængig og bedre i stand til udvise selvdiciplin samt få større selvtillid, lykke og fred uanset hvad han eller hun kommer ud for.

Det er klart at det mirakuløse arbejde som kirkens missionærer udfører ikke ville kunne gennemføres med den succes som det har, hvis det ikke var for den fantastisk store åndelighed og de personlige åbenbaringer som missionærerne nyder godt af. Hvis det ikke var for Åndens tilskyndelser ville der ikke være så mange der valgte for egen regning at forlade behageligheden og trygheden i deres hjem, deres familie og ofte deres kæreste for at tage på mission i de måneder der kræves. Dette vidnesbyrd og den personlige overbevisning om evangeliets sandhed er den „klippegrund" som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hviler så sikkert på.

Herren har gentagne gange i skrifterne antydet at vi bør være frimodige og glade – „vær ved godt mod".

Hvilken stor velsignelse det ville være hvis vi alle fik større åndelig styrke end vi har, og modtog mere personlig åbenbaring end vi gør. Præsident Brigham Young har sagt: „Der er ingen tvivl om at dersom folk levede mere efter de åbenbaringer der er givet Guds folk, så kunne Herrens Ånd tilkendegive dem sin vilje og lede og styre dem, så de kunne løse deres opgaver i de verdslige såvel som de åndelige ting. Jeg er dog indforstået med at *vi ikke lever så åndeligt som vi kunne, og at vi derfor ikke er i stand til at modtage så mange velsignelser."* [*Discourses of Brigham Young,* udvalgt og arrangeret af John A. Widtsoe, s. 32. Fremhævelse tilføjet. Deseret Book Co, Salt Lake City, 1973].

For nogle år siden kæmpede jeg for at finde ud af hvilke helt praktiske ting jeg kunne gøre for at øge min åndelighed og leve således at jeg kunne modtage de velsignelser der kommer ved at have Helligåndens gave. Jeg skrev oven i købet en personlig liste med ti spørgsmål, og så prøvede jeg fra den ene måned til den anden at gøre op hvor godt jeg klarede hver enkelt.

Jeg har naturligvis stadig lang vej igen, men jeg ved at jeg har Åndens indflydelse i højere grad nu end jeg havde før jeg anvendte disse praktiske regler. Jeg håber at I også vil synes det er en hjælp at stille jer selv disse spørgsmål:

1. Læser jeg dagligt i skrifterne?

Vi har fået befaling om at „ [os] med Kristi ord" og *ikke* nøjes med at *nippe* til dem engang imellem. [2 Ne. 32:3. Fremhævelse tilføjet]. Præsident Kimball har sagt: „Jeg har opdaget at når jeg lader tilfældighederne råde i mit forhold til Gud og jeg ikke rigtigt lytter eller hører hans stemme, så befinder jeg mig langt, langt borte fra ham. Hvis jeg begraver mig i skrifterne, så bliver afstanden imellem os mindre og min åndelighed vender tilbage." [Tale til seminar- og institutfunktionærer, Brigham Young Universitetet, 11. juli 1966, s. 6].

Nogle af de mest bemærkelsesværdige, personlige åbenbaringer står direkte i forbindelse med personligt studium af skrifterne. For eksempel fik profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon åbenbaringen om de tre herlighedsgrader, vi kan læse om i L&P 76, efter profeten havde studeret oversættelsen af Johannes 5. [Forordet til L&P 76 samt versene 15–24]. Joseph Smith fik sin første åbenbaring efter at have funderet over skriftstedet i Jak. Brev 1:5 „atter og atter". [Joseph Smiths Skrivelser 2:11–17].

Præsident Joseph F. Smiths åbenbaring om de dødes forløsning fik han

Dovenskab og åndelighed kan ikke forenes. Hvis du ønsker mere regelmæsæsigt at have Ånden hos dig må du udstrække „segl[en] af hele din sjæl".

efter at have funderet over nogle spørgsmål i forbindelse med 1 Pe. 3:18–20 og 4:6. [L&P 138:1–11].

2. Beder jeg rigtigt eller er det bare nogle ord jeg siger?

Hvis jeg ikke passer på opdager jeg at jeg somme tider bare *siger* mine bønner fremfor *virkelig* at bede. Min bøn kan være fyldt med banale gentagelser som jeg næsten ikke tænker over, men jeg kan ikke give udtryk for mit hjertes inderste følelser overfor min himmelske Fader uden at tænke. Oprigtige bønner bringer mig nærmere Ånden.

3. Er min faste meningsfyldt?

Gør jeg andet og mere end blot at sulte? Jeg ved at når jeg forbereder mig til hver fastedag, har et formål med min faste og den rette indstilling, så styrkes jeg åndeligt. Det er et princip som virkelig har magt.

4. Går jeg tidligt i seng og står jeg tidligt op?

Hvis vi ønsker mere regelmæssigt at modtage inspirationens sjæl, må vi følge rådet om ikke at sove „længere end fornødent, gå tidligt i seng, så vi ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske". [L&P 88:124].

Disse råd fra skriften ligner dem som præsident Marion G. Romney fik af ældste Harold B. Lee da han blev kaldet til at være assistent til De tolvs Kvorum. Harold B. Lee var dengang medlem af De tolvs Kvorum. „Gå tidligt i seng og stå tidligt op. Gør du det vil dit legeme og dit sind være udhvilet, og så vil du i de stille morgentimer kunne modtage mere lys, indsigt og inspiration end på noget andet tidspunkt af dagen."

5. Er jeg stort set et lykkeligt menneske?

Herren har gentagne gange i skrifterne antydet at vi bør være frimodige og glade – „vær ved godt mod". [Se Matt. 9:2; 14:27; Joh. 16:33; Ap. g. 23:11; 3 Ne. 1:13; L&P 61:36] og „opløft[e] . . . [vore] hjerte[r] og fryd[e] [os]" [L&P 25:13]. Hvis vi ikke er glade, så er der noget galt med os. Vi bør finde ud af hvad der er galt og rette det så hurtigt som muligt, for vi kan ikke have Ånden hos os, således at vi kan være frimodige og glade før vi har gjort dette. Vi kan tage et kæmpeskridt til at blive glade og frimodige dersom vi udvikler en taknemlig indstiling for vore mange velsignelser.

6. Arbejder jeg hårdt? Dovenskab og åndelighed kan ikke forenes. Hvis du ønsker mere regelmæssigt at have Ånden hos dig må du udstrække „segl[en] af hele din sjæl" [L&P 31:5]

Når vi har lært at elske og tjene andre vil vi ikke alene bevise at vi er kristne, men vi vil også i langt højere grad have Ånden med os.

og arbejde af hele dit „hjerte, sjæl, sind og styrke" [L&P 4:2].

Hver gang jeg tænker på én der har Ånden hos sig kommer jeg i tanke om præsident Spencer W. Kimball. Hans fantastiske evne til at arbejde er legendarisk. Det er sandt nok at de åndelige følelser oftere kommer *efter* man har udrettet noget, end før.

7. Er jeg mere interesseret i *hvordan* jeg arbejder end *hvor*? Hvis vi ikke passer på kan den helt almindelige synd som kaldes menneskelig stolthed berøve os vor åndelighed, når vi bliver mere interesseret i vor stilling og status [i og udenfor kirken] end i at tjene ydmygt. Vor Frelser, Jesus Kristus viste os et enestående eksempel på villighed til ydmygt at tjene uden at interessere sig for sin stilling, dengang han rejste sig fra bordet og som Herren og Mesteren knælede foran sine disciple og vaskede deres fødder. Vi bør aldrig lade misundelse, jalousi eller ambitioner efter høje stillinger fratage os vor åndelighed. Der findes ingen stilling i Jesu Kristi Kirke som vil kræve mere af os end de talenter vi lægger i opgaven *dersom vi ærer* vores kaldelse. Betænksomme, ydmyge tjenestegerninger er karakteristisk for et kristent menneske.

8. Elsker jeg alle mennesker – også mine fjender? Jesus sagde: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre; ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre. Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." [Joh. 13:34–35]. Disse to vers består kun af nogle få ord. De er lige så nemme at læse og lige så svære at overholde som alle andre skriftsteder.

Herren har befalet os at vi skal elske hinanden, selv dem som vi ikke kan lide ["Elsk jeres fjender" Matt. 5:44], og hvis vi gør det vil vi ikke alene bevise at vi er kristne, men vi vil også i langt højere grad have Ånden med os. Man kan ikke opelske åndelighed i en atmosfære af strid, kværuléren og disharmoni.

9. Bestræber jeg mig på at blive ét med det jeg ved mit ideal skulle være?

Noget af det bedste vi kan gøre for at opelske åndelighed er at bære vort vidnesbyrd – især for ikke-medlemmer.

Lige så længe som vi i det virkelige liv lever under den standard vi ved vi bør efterleve, så berøver vi os selv åndelighed.

Jesus bad gang på gang om at vi som tror på ham måtte blive ét, ligesom han og hans fader er ét. [Joh. 17:11, 21–22]. Faderen og Sønnen kom ikke alene enestående godt ud af det sammen, de vidste også præcis hvordan det ideelle menneske bør være – og det er præcis som de er. Vores endemål må være at blive som dem. [Matt. 5:48; 3 Ne. 27:27]. For at nå dertil må vi gøre brug af forsoningen, og ved tro på Kristus omvende os og ændre livsførelse, så vi bliver ét med det vi bør være. Denne proces kræver at vi er villige til at opgive alle vore synder.

Hvis vi er på vej til at opnå denne enhed, så vil vore velsignelser blandt andet være fred i sindet og større åndelighed. Dette er selve grunden til at vi kom til denne jord. Det er det centrale budskab vi har til verden.

10. Bærer jeg mit vidnesbyrd for andre? Noget af det bedste vi kan gøre for at opelske åndelighed er at bære vort vidnesbyrd – især for ikke-med lemmer. Når vi bærer vidnesbyrd om Frelseren og om det gengivne evangelium, så vil Helligånden bekræfte budskabets sandhed. Det er ikke alene den der hører der velsignes med Ånden, men vi der bærer vidnesbyrd vil også blive det. Vore vidnesbyrd kan ikke stå stille. De vil enten blive større eller mindre, og når vi bærer dem for andre får de et åndeligt skub fremad. Herren har behag i os når vi „oplader vores mund" og ikke skjuler vores overbevisning for andre. [L&P 60:2].

Jeg har opdaget at det er en hjælp for mig når jeg regelmæssigt stiller mig selv disse ti spørgsmål. De minder mig om nogle meget praktiske trin jeg kan tage for at øge min åndelighed og således blive lidt bedre til at leve, så jeg er værdig til det privilegium jeg har, nemlig at få del i Helligåndens gave. Jeg vil opfordre jer til at gøre det samme og på den måde berige jeres liv. Åndelighed er faktisk hemmeligheden ved et vellykket og lykkeligt liv. □

HELLIGÅNDEN

En fremmed, besøgende eller stadig ledsager

Coleen Baird

Fotografier af Craig Law

Jeg sad på biskoppens kontor i én af disse særlige anledninger hvor man modtager styrke og velsignelser gennem præstedømmet. Jeg var ved at blive indsat som vejleder for laurbærpigerne i mit ward. Meget af det der blev sagt på det tidspunkt har jeg glemt siden, men én af tingene gjorde et dybt indtryk på mig. Biskoppens rådgiver som indsatte mig rådede mig til at arbejde på at have Helligåndens stadige ledsagelse. Da han sagde disse ord fik jeg en brændende følelse indvendig og jeg blev dybt påvirket af visdommen i hans råd.

Jeg har ofte hørt kirkens ledere tale om hvor nødvendigt det er at

Illustreret af Richard Hull

FRA VEN TIL VEN

Joleen Meredith

„Jeg blev ikke medlem af kirken før jeg var over primaryalderen," mindedes ældste Howard W. Hunter fra De tolvs Kvorum.

„Min far var heller ikke medlem [selv om han tilsluttede sig kirken senere], men min mor var primarypræsidentinde og blev senere præsidentinde for GUF i vores lille gren i Boise i Idaho, som dengang hørte til de nordvestlige staters mission. Det sted hvor vi mødtes havde vi kun et enkelt lokale. Der var hængt gardiner op rundt omkring fra væg til væg, for at opdele lokalet i klasser. Udover at uddele nadveren var det diakonernes arbejde

at trække gardinerne for når vi skulle fordeles i klasserne. Eftersom jeg ikke var medlem af kirken kunne jeg ikke være med til at udføre disse pligter. Men jeg kom til møderne og var medlem af spejdertroppen. Jeg blev den første eaglespejder i den trop og den anden eaglespejder i Boise i Idaho.

Da jeg var 13 år besluttede jeg mig til at jeg ikke længere ville være anderledes end de andre drenge, så jeg spurgte min far om jeg måtte blive døbt. Min søster og jeg blev døbt den samme dag."

Da ældste Hunter var 12 år blev der organiseret en stav og man ønskede at bygge en ny kirke i Boise ward. Medlemmerne blev anmodet om at betale hvad de havde råd til til opførelsen af den nye bygning. Den første som skænkede penge var Howard Hunter! Han betalte ca. 200 kroner. „Det var mange penge for en dreng i 1919," sagde ældste Hunter henkastet.

Ældste Hunter fortalte hvor mange oplevelser han havde haft mens han voksede op på landet i Boise. Hans far var jernbanearbejder og det skete ofte at han ikke var hjemme i weekenden. Men familien gjorde mange ting sammen. Ældste Hunter husker især hvor dejligt han havde det med sin søster, Dorothy, som han stadig føler sig meget knyttet til.

„Vi havde ikke mange af de moderne bekvemmeligheder. Vi havde petroleumslamper og vores „toiletter" lå ca. 50 skridt fra bagdøren. Bagest i huset havde vi en kælder hvor min mor gemte al sin henkogte frugt og grønts-

ager. Vi havde en køkkenhave samt nogle frugtbuske og træer.

Jeg kan huske at min far engang sagde til mig: ,Det ville faktisk hjælpe mig en hel del hvis du lugede i haven.' Jeg syntes jeg ville overraske ham og gav mig til at luge, men jeg lugede alle de kartofler op han havde sat, fordi jeg troede det var ukrudt. Det var nok at gå til yderlighederne."

Ældste Hunter elskede dyr som barn. ,,Vi havde nogle kyllinger som jeg passede. Og min far byggede nogle bure til mine kaniner. Jeg havde også en hund der hed Daisy. Daisy og jeg var gode venner og den fulgte mig overalt hvor jeg gik.

Jeg samlede på næsten alt muligt. Jeg havde en frimærkesamling, en møntsamling og en samling med fugleæg. Ikke langt fra det sted hvor vi boede groede der svampe, dunhammere og en masse forskellige træer. Der var også alle de fugle man kunne forestille sig. Jeg kendte dem allesammen og vidste hvor de havde deres reder, så min ægsamling blev meget stor."

Ældste Hunter blev interesseret i musik. Han lærte at spille klaver, saxofon, klarinet, trompet, trommer og marimba. Han dannede et danseorkester og da han havde taget sin eksamen fra High School tog orkestret på turné til østen om bord på SS *Præsident Jackson*. Orkestret spillede i Kina, Japan og på Filippinerne.

Ældste Hunter har virket som præsident for det polynesiske kulturcenter i Hawaii, som præsident for Genealogical Society, som biskop og som stavspræsident. Han er nu generalautoritet. Idet ældste Hunter så tilbage på sit virke i kirken sagde han: ,,En af de opgaver jeg holdt meget af var at være rådgiver i primary hvor jeg arbejdede i ti år. Jeg besøgte primary overalt i verden og jeg lod aldrig en mulighed gå fra mig til at besøge en primarygruppe."

Ældste Hunter fortalte om en oplevelse han havde dengang han virkede som præsident for Genealogical Society: ,,Jeg tog en dag hjem for at besøge præsident McKay efter at en computerrepræsentant havde fortalt mig at hans firma havde fremstillet en cylinder der kunne rumme 1 milliard oplysninger. Jeg blev ovenud begejstret. Her var der noget nyt som vi kunne bruge til vore genealogiske optegnelser. Da jeg fortalte præsident McKay om det sagde jeg: ,Er det ikke forunderligt?' Han svarede: ,Hvad forunderligt er der ved det? Du har jo ikke haft brug for det før, har du?' Så svarede jeg: ,Nej, det er først nu vi er nået dertil.' Og så sagde han: ,Ja, det er derfor Herren har sørget for at det kommer nu.'"

Ældste Hunter har altid skrevet dagbog som dreng, og fortsatte med det gennem hele sit liv. Derfor har han opfordret alle børn i hele verden til også at skrive dagbog [mindebøger]. ,,Selv om I ikke synes at det I skriver er særlig vigtigt, så skriv alligevel hvad I laver hver eneste dag. Der findes ikke noget der er så ubetydeligt at det ikke kan skrives i jeres dagbog. Få også jeres familie til at skrive dagbog. Det vil være rige optegnelser. ☐

Illustreret af Karen Sharp

STOL PÅ EEGIK

Nancy Ferrell

Eegik Tuchiak kunne mærke hvordan den iskolde alaskavind trængte gennem hans frakke, mens motorslæden gled hen over kyststrækningen. Selv om han sad meget tæt ved siden af sin far på forsædet, skærmede det ikke meget imod kulden.

Eegik var både lykkelig og bange. Det var første gang han skulle med sin far ud for at tælle moskusokser. Tidligere havde han været for lille til at komme ud til de urolige dyr. *Mon jeg er gammel nok hvis der skulle ske noget?* spekulerede han på.

„Hold fast!" hørte han sin far, Ukak råbe. „Vi er snart i nærheden af flokken."

Lyden af den skurende motor og vindens tuden var det eneste man kunne høre på Nunivakøens sneklædte høje, og det lød skarpt på grund af den stadige blæst. Den skorpede, hvide overflade lyste svagt i de korte vinterdage.

„Der er de!" råbte faderen.

Motoren dæmpedes langsomt og motorslæden gled et lille stykke før

den gik i stå. „Vi vil lade motoren gå, min søn," sagde Ukak og tog sit gevær. „Den vil fryse hvis vi standser den."

Eegik hoppede ud af slæden og stirrede frem for sig. Forude stod en lille flok moskusokser i en kreds på den lave skrænt ved havet. De havde allerede dannet en forsvarsstilling – hovedet fremefter og bagsiden af kroppene sammen i en ujævn kreds. Dyrene stod med sænket hoved og hornene side om side, mens de afventede faren, og skrabede nervøst i jorden. Vinden tog i den lange, brune pels som viftede for vinden. „De ligner skindtæpper," bemærkede Eegik.

„Ja," svarede hans far, „og deres *Qiviut f1* [uld] bliver til varme sweatere. Men," tilføjede han, „de er også gode til at slås når der ikke er nogen anden udvej. Se hvordan hornene snor sig ned fra deres hoveder som stive parykker – lad os gå nærmere. *Oomingmuk*,erne [de skæggede] skjuler de yngste dyr bag sig."

Eegik følte en dyb stolthed over sin far som regeringen havde uddannet. Nu var han ansat ved Alaskas jagt– og fiskerivæsen for at holde øje med den voksende moskusoksebestand – nogle af de mest hårdføre dyr i verden. I dag var han ude for at kontrollere bestanden og tælle dem.

De to forlod langsomt og stille slæden og kravlede hen over sneen, mens de holdt øje med de nervøse dyrs bevægelser. En af tyrene rystede på hovedet og trampede med sænket hoved lidt frem og tilbage. De andre dyr, der fornemmede tyrens uro, trængte sig sammen i en kreds. Eegik kunne se et lille hoved stikke frem, det var ét af de yngre dyr der var ivrig efter at kæmpe hvis det blev nødvendigt.

„De er hurtige i vendingen," hviskede Ukak. „Vi må ikke forskrække dem."

Far og søn bevægede sig fremad og gled med nogle meters afstand henover isen indtil de kun var nogle meter fra dyrene. Den ledende tyr blev forvirret og bange og dansede spændt på stedet.

Pludselig gav tyren et kort brøl fra sig og styrtede frem med en fart som om den var meget lettere end den var. Ukak sprang op – geværet fløj fra ham og han forsøgte en manøvre, idet dyret gik til angreb. Men moskusoksen var mere sikker på sine ben og gjorde en sidebevægelse, så Eegiks far blev smidt henad isen.

Uden at tænke sig om råbte Eegik op af forskrækkelse og faldt ned på maven.

Ved dette udbrud brød de rædselsslagne dyr kredsen, opgav nervøst og galopperede afsted i fuld fart.

Eegiks hjerte hamrede da han fik samlet sig sammen og kom på benene for at skynde sig hen til sin far der lå så underligt på isen.

„Far!" råbte han og trak ham i frakken. „Far, er der sket noget?" Ukak åbnede øjnene og forsøgte at rejse sig. Der gik en rysten igennem ham. „Mit håndled . . .," sagde han og stønnede af smerter. „Jeg tror det er brækket. Er *oomingmuk*,en væk?"

Eegik nikkede. „Kan du gå, far?" spurgte han.

„Vi burde måske lægge min arm i stræk," sagde Ukak og skar tænder af smerter.

„Men her er ingen kæppe," svarede Eegik.

Tankerne for gennem hovedet på Eegik, mens han så sig omkring for at finde noget der var lige og hårdt. Men i den nøgne, arktiske ørken der nu var helt dækket med is fandtes der ikke noget som kunne bruges.

Så fik Eegik øje på geværet der lå ved siden af. „Geværet, far!" råbte han. „Vi kan bruge geværet."

„Ja, min søn," sagde Ukak og nikkede, „det var en god idé."

Eegik der havde vanter på tog geværet og tømte kammeret for kugler. Så lod han forsigtigt bøssepiben glide op under sin fars ærme lige til albuen og forbandt den sårede arm med læderstropperne fra sin frakke.

„Så!" sagde han til sidst og gik lidt tilbage for at se på sit arbejde. „Det skal nok hjælpe indtil vi kommer hjem."

Ukak smilede. „Jeg har det allerede meget bedre," sagde han.

Med Eegiks hjælp fandt far og søn hen til motorslæden.

„Du bliver nødt til at køre," sagde Ukak og tog fat i den ene ende af geværet med sin raske hånd.

„Jeg kan godt," svarede drengen.

Eegik hjalp sin far op, så han sad godt på forsædet, og begyndte at køre.

Det gik langsomt hjemad, for Eegik passede på at han kørte så jævnt som muligt. En time senere nåede de Mekoryuk og kørte hjem til deres hus.

Da Eegiks mor hørte de kom, lukkede hun døren op. „Hvad er der sket?" spurgte hun, da hun så at det var Eegik der sad på førersædet.

„*oomingmuk*,en kunne ikke lide vores besøg," svarede faderen og holdt beskyttende om sin arm idet han kravlede ned fra slæden. „Jeg havde måske stadig ligget derude hvis ikke Eegik havde været der. Jeg er glad fordi jeg tog vores søn med."

Eegik rettede hovedet op. Han havde spekuleret på om han mon var gammel nok til at hjælpe sin far med at tælle de urolige moskusokser, nu vidste han at han var det. □

MIN MINDEBOG

Somme tider glemmer Joby – som nu dengang han glemte at han ikke måtte le da hans bror faldt ned ad trapperne. En anden gang glemte han at gå lige hjem fra skolen.

Men der er noget som Joby aldrig glemmer og det er noget han gør hver aften inden han går i seng – udover at bede sin aftenbøn. Det er noget som han har hørt profeten, præsident Spencer W. Kimball tale om mange gange til generalkonferencer. Og det er at skrive i sin mindebog hver dag.

Til en familiehjemmeaften spurgte jeg Joby om han kunne tænke sig at fortælle børnene over hele verden om nogle af de tanker og følelser han nedskriver.

Her er et par af de ting Joby har skrevet i sin mindebog:

18. marts: Jeg sang til nadvermødet under et primaryprogram.

2. april: Vi så et stykke om Jesus i TV og jeg så min far græde da de korsfæstede Jesus.

17. april: Jeg gav familiehjemmeaftenlektien. Min mor og far hjalp mig.

26. april: Min mor har meget travlt med sit nye arbejde i kirken. Jeg så hun bad om hjælp til det.

27. april: Det er ikke helt det samme når babysitteren giver mig et knus som når far og mor gør det.

17. maj: Jeg elsker min far.

24. maj: Nu er jeg færdig med at gå i børnehaveklassen. Jeg tror jeg ved at blive stor.

10. juni: Vi var i kirke i dag. Somme tider har jeg ikke lyst til at gå derhen, men jeg ved at vor himmelske Fader ønsker at jeg skal komme der. Det ved jeg bare.

12. juni: Vi tog op til en bjerghytte. Vi fodrede fugle og egern som løb omkring i massevis. Det blev mørkt og vi hørte nogle mærkelige lyde, men min mor sagde at vi ikke behøvede at være bange, for vor himmelske Fader er os nær.

21. juni: Jeg fik noget af min far for hver græshoppe jeg fjernede fra haven, for han ønsker ikke at gøre dem fortræd. Han siger at alle Guds skabninger har følelser.

26. juni: Vi har besøgt onkel David.

27. juni: Jeg har sluppet mine græshopper løs. Jeg tror de havde hjemvé.

30. juni: Jeg sad og kiggede på mine røde myrer da de lavede tunneller. Vor himmelske Fader må have nogle gode øjne når han kan lave sådan nogle små ting. Jeg kan næsten slet ikke se hvordan de bruger deres ben.

5. juli: Det var oldemors fødselsdag. Hun blev virkelig gammel i dag.

12. juli: Var i bjergene med min far. Vi fandt sten og vi sov deroppe. Det blev meget mørkt og koldt.

13. august: Vi har lagt smukke blomster på bedstefars grav. Jeg savner ham. □

FRA PRIK TIL PRIK
BARE FOR SJOV

Beverly Johnston

Tegn fra prik til prik.

have Helligåndens vejledning, og jeg har på forskellige tidspunkter forsøgt om jeg kunne have Åndens indflydelse i min levevis. Men jeg blev så nemt skuffet og jeg har aldrig syntes at det rigtig lykkedes for mig. Skuffet, som jeg var, undskyldte jeg mig fejlagtigt med at Helligåndens ledsagelse kun var noget for generalautoriteterne og deres familier. Jeg mente at så længe jeg førte en „god" levevis, så ville jeg en dag i en fjern fremtid måske kunne kvalificere mig til denne velsignelse.

Hvor er det dog nemt at begrave sig selv i undskyldninger når en opgave ikke føles så enkel. Men jeg fandt ingen undskyldninger den dag på biskoppens kontor. Da jeg fik dette råd af en Herrens tjener om at sørge for at få Helligåndens vejledning, så vidste jeg at Herren mindede mig om noget som han havde bedt mig gøre mange år før, dengang jeg blev døbt. Efter dåben bliver vi alle bekræftet, nogle af Herrens repræsentanter lægger deres hænder på vort hoved og én af dem siger: „Modtag Helligånden." Ingen argumenter i verden kan annulere denne indbydelse og befaling.

Vi har i denne uddeling, såvel som i fordums tid, fået at vide hvor vigtigt det er at vi modtager Helligånden. Præsident Wilford Woodruff sagde tydeligt til en stavskonference i 1896:

„Jeg har nu altid sagt og jeg vil endnu en gang sige til jer, at det hver eneste af Guds hellige har brug for er Helligånden . . . enhver mand og enhver kvinde i denne kirke bør arbejde på at få denne Ånd . . . det er den Ånd vi er nødt til at have for at kunne udføre Guds hensigter på jorden. Vi har mere brug for den end for nogen anden gave . . . vi må bede til Herren indtil vi har fået Helligånden. Det er dette løfte vi får når vi bliver døbt. Den er lysets, sandhedens og åbenbaringens ånd, og den kan være hos os allesammen på samme tid." [Deseret Weekly, 7. nov. 1896, s. 641–43].

Helligåndens gave er ikke forbeholdt kun mænd eller kun kvinder – den er heller ikke kun forbeholdt generalautoriteter. Den står til rådighed for os allesammen så længe vi adlyder Guds bud. Ved hjælp af denne gave kan vi opleve selv at få vejledning, inspiration, trøst, visdom, styrke og vidnesbyrd hver eneste dag. Vi kan med andre ord modtage åbenbaring. Profeten Joseph Smith har fortalt at „intet menneske kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer. Helligånden er en åbenbarer". [History of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints, 6:58].

Men på hvilke måder kan Helligåndens åbenbaringer nu hjælpe os?

Personlig fremgang

Parley P. Pratt der var medlem af det første af De tolvs Kvorum i denne uddeling har skrevet: „Et intelligent væsen der er skabt i Guds billede er i besiddelse af ethvert organ,

enhver egenskab, sans, medfølelse, ømhed som Gud selv er i besiddelse af.

Men disse . . . egenskaber er i sin vorden, og de er nødt til at udvikles lidt efter lidt . . .

Helligånden tilpasser sig alle disse organer eller egenskaber. Den skærper alle intellektuelle talenter, udvider og renser alle de naturlige lyster og lidenskaber og tilpasser dem ved

Selv om Herren har bedt os om at bruge visdom og selv finde løsningen på vore problemer, så har han ikke forladt os.

hjælp af visdommens gave til deres lovformelige brug . . . den inspirerer til dyd, venlighed, godhed, kærlighed, mildhed og barmhjertighed. Den udvikler indre skønhed såvel som ydre skønhed. Den giver os sundhed, kræfter, bevægelighed og sociale følelser. Den intensiverer alle fysiske evner og det intellektuelle menneske. Den styrker nerverne og nuancerer dem. Den er kort og godt som marv for benene, glæde i hjertet, lys for øjet, musik for øret og livskraft for hele personen." [*Key to the Science of Theology*, 10. udgave, s. 100–101. Deseret Book Co., 1965].

Vi er allesammen dagligt udsat for at skulle kæmpe i vort forsøg på at forbedre os og komme til at ligne Gud mere. Vi har et ønske om at blive fuldkomne og alligevel virker det til tider som en meget vanskelig og umulig opgave. Vi kan ikke undvære Helligånden i denne kamp. Og således vil vi i denne kamp for en fuldkommen levevis søge at opnå de gaver og talenter der kan styrke og vejlede os under vore bestræbelser på at blive fuldkomne.

En af de måder hvorpå jeg for eksempel har fået hjælp fra Helligånden til personlig fremgang er at den har gjort mig opmærksom på mine ufuldkommenheder. Når jeg beder om Åndens vejledning før jeg læser i skrifterne, så vil de skriftsteder der handler om de bestemte områder hvor jeg trænger til at forbedre mig klart fremstå for mig. Når jeg læser disse skriftsteder fyldes jeg med ønsket om at gøre bedre. Udover at gøre os opmærksomme på sådanne ting kan Helligånden også skænke os andre åndelige gaver som hjælp til at vi kan nå vore mål.

I opdragelsen af vore børn

Under forældrenes forsøg på at opdrage deres børn skal de dagligt træffe hundredvis af beslutninger, store og små. Nogle af disse beslutninger spiller en større rolle under udformningen af vore børns tilværelse og vil naturligvis bekymre os

mest. Selv om Herren har bedt os om at bruge visdom og selv finde løsninger på vore problemer, så har han ikke forladt os. Han har givet os et middel hvorved vi kan vide om de beslutninger vi når frem til er de rigtige. Gennem Helligåndens vejledning kan forældre blive sat i forbindelse med de mest effektive midler under arbejdet med deres børn, og modtage inspiration på deres børns vegne.

Vi kan ikke alene få vejledning når vi befinder os i en kritisk situation, men også i vort daglige liv. Vi kan modtage omgående vejledning i små ting, som f.eks. hvordan man hjælper en 3-årig over skuffelserne ved at lære at binde sine sko, eller måske til at løse konflikter mellem søskende. De ideer vi får virker måske ofte så naturlige at vi ikke betragter dem som inspiration, men hvis vi reagerer på dem vil vi opdage hvilke forandringer der sker i vort hjem. „Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed." [Gal. 5:22–23]. Findes der bedre egenskaber vi kunne indføre i vort hjem og vores familie? Tænk blot hvilken god virkning de kunne få!

Kaldelser i kirken

Vi ved at vi allesammen har ret til åbenbaring indenfor vore særlige kaldelser i kirken, hvad enten vi er primarypræsident, hjemmelærer eller generalautoritet. Og vi er ikke alene berettigede til denne åbenbaring, men vi har også pligt til aktivt at søge at få åbenbaring, så Ånden kan lede os i vores kaldelse.

Jeg har mange gange i mine forskellige kaldelser fået ideer som jeg har betragtet som inspiration. Nogle får jeg efter megen omtanke og bøn og andre kommer ligesom ud af den blå luft. Der er dog tidspunkter hvor svaret ikke står så tydeligt for mig, men hvis vi bestræber os på at gøre vort bedste, så vil vor evne til at opdage sådanne tilskyndelser bliver større. Tænk engang hvor meget vi kunne udføre i vore kaldelser i kirken hvis vi skærpede vore evner til at modtage denne vejledning, fik kundskab om hvad Herren ønsker vi skal gøre og havde mod til at udføre det?

Hvordan får man Ånden som ledsager?

Når vi læser i skrifterne står det tydeligt for os at vi må leve vort liv i overensstemmelse med evangeliets standarder for at have Helligånden som ledsager, for „Herrens Ånd dvæler ikke i vanhellige templer". [Hel. 4:24]. Præsident Harold B. Lee har sagt: „Hemmeligheden ved succes på dette punkt er åndelig ydmyghed hvorved man søger at leve i overensstemmelse med de evige planer for et evigt liv *og* gør sig ærlige anstrengelser for at kende Herrens vilje." [Generalkonferencen, okt. 1946. Fremhævelse tilføjet].

„Ærlige anstrengelser for at kende Herrens vilje" minder os om Nephis formaning om *flittigt at søge* Helli-

gånden. [Se 1 Ne. 10:17]. Vi må ønske at have Helligånden hos os og vise at vi har et sådant ønske ved at påkalde Gud og bede oprigtigt til ham. „og det skal ske, dersom du beder Faderen i mit navn og *i tro,* at du skal modtage den Helligånd." [L&P 14:8. Fremhævelse tilføjet].

Når vi så har gjort alt dette – levet i henhold til evangeliets standarder,

*Vi må være lærvillige og åbne for Åndens hvisken – noget man bliver bedre til med øvelsen.

bedt flittigt, udøvet tro og modtaget vejledning fra Helligånden – så har vi ifølge skrifterne endnu ikke gjort hvad vi skulle. Derpå må vi *lytte* til Helligåndens tilskyndelser, så kommer den lille, stille stemme helt naturligt som en tanke eller indskydelse. Profeten Joseph Smith har sagt: „Et menneske kan have gavn af at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringens ånd; for eksempel når du føler den rene intelligens flyde ind til dig, kan den give dig visse tanker og ideer pludseligt så at du, ved at lægge mærke deril, kan finde den opfyldt samme dag eller snart . . . og ved således at lære Guds Ånd at kende og forstå den kan du vokse ind i og med åbenbaringens princip." [*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 151].

Jeg har haft en oplevelse der kan illustrere dette begreb. Mens jeg var hjælpeforeningspræsidentinde i vort ward blev min mand bedt om at virke som gruppeleder i ældsternes kvorum, mens kvorumspræsidenten var bortrejst for sommeren. Da vi fik at vide at kvorumspræsidenten ikke ville komme tilbage talte vi om muligheden for at min mand måtte overtage denne stilling. Vi afviste det dog, fordi vi mente at vi ikke begge to kunne sidde i så krævende stillinger der tog så megen tid, for det ville være for svært for vore tre små børn der endnu ikke gik i skole.

Men jeg følte hele tiden at jeg måtte bede for sagen. En aften mens jeg bad fik jeg tydeligt den tanke i mit sind at dersom Herren kaldte min mand til denne stilling måtte vi betragte det som et bevis på at han mente det var muligt for os at klare opgaven. Hvis vi ville planlægge klogt ville vore børn ikke komme til at lide under det. Da min mand blev kaldt ind til stavspræsidenten og den følgende uge opretholdt til denne stilling, så jeg hvordan den tilskyndelse jeg havde modtaget blev ført ud i livet. Før min mand blev kaldet havde han også modtaget et vidnesbyrd fra Helligånden om at han skulle sidde i denne stilling på dette tidspunkt.

Vi må være lærvillige og åbne for Åndens hvisken – noget man kan blive bedre til med øvelsen. Vi må

vænne os til at lytte til Ånden i de små daglige begivenheder, såvel som når de store begivenheder indtræffer. Vejledningen med hensyn til småting kommer måske til os linie på linie og bud på bud, for Helligånden åbenbarer kun det til os som vi er i stand til at acceptere.

En aften skulle min mand afsted på forretningsrejse. Han skulle ikke køre særlig langt og regnede med at ankomme til bestemmelsesstedet omkring kl. 19. Da han tog afsted sagde han at han ville ringe når han var ankommet. Klokken 20 begyndte jeg at blive nervøs og kl. 22 var jeg temmelig urolig. Jeg vendte og drejede mig i mit forsøg på at falde i søvn, men kl. 2 vidste jeg at jeg havde brug for Helligåndens trøst. Jeg kunne ikke sove og var næsten syg af angst, så jeg knælede ned og bad Helligånden om at trøste mig og give mig fred i sjælen hvis alt var som det skulle være. I løbet af natten fornemmede jeg to gange denne ro, men jeg ville ikke acceptere disse følelser fordi jeg ikke var vant til at lytte til den slags åndelige tilskyndelser. Jeg ignorerede de følelser jeg fik fordi jeg mente at dersom alting var i orden ville det være logisk at min mand havde fundet en udvej for at ringe til mig. Den næste morgen lykkedes det mig at finde frem til ham og jeg opdagede at alt var i orden. Min ellers så betænksomme ægtemand havde ganske enkelt glemt at ringe. Hvor meget lettere ville det ikke have været for mig hele den nat hvis jeg blot havde accepteret Åndens hvisken i stedet for at afvise den.

Når vi først har lært at lytte og genkende Helligåndens tilskyndelser er der endnu en ting vi skal gøre. Vi må handle efter disse tilskyndelser. Når vi kender Herrens vilje er det vigtigt at vi ikke udsætter at adlyde den fordi vi negligerer den eller er bange for den. Somme tider kræver det mod at følge denne hvisken og somme tider kræver det blot energi ikke at udsætte. Hvis Herren tilskynder os til at få søster Jones til at gå i gang med ét eller andet, eller til at besøge bror Smith for at se om han var i vanskeligheder, så skal en sådan tilskyndelse følges. Vi får måske aldrig et tidspunkt igen hvor det er så ideelt for os at hjælpe disse mennesker.

Hvis vi vil bringe orden i vores levevis, bede i tro, tænke over og finde frem til vore behov, lytte til Åndens tilskyndelser og handle efter dem, så kan vi være sikre på at få den daglige vejledning vi har fået løfte om, lige så hurtigt som vi er i stand til at acceptere den og drage nytte af den.

I Lære og Pagter tales der om hvilke karakteregenskaber og åndelig fremgang der skal til for at man kan have Helligånden som en „stadig ledsager". [L&P 121:45–46].

Når vi betragter vort eget forhold til Helligånden hvad ser vi så? En fremmed, en besøgende eller en stadig ledsager? □

„Tjen hverandre i kærlighed"

Ældste L. Tom Perry
De tolvs Kvorum

Illustreret af Bill Swensen

„I blev jo kaldet til frihed, brødre, kun må friheden ikke blive en anledning for kødet; men tjen hverandre i kærlighed! Thi hele loven er opfyldt i et eneste bud, nemlig dette: ‚Du skal elske din næste som dig selv.'" [Gal. 5:13–14].

Tjenesteydelser har hørt med til evangeliets lærdomme lige fra begyndelsen. Fra Adams tid til vore dage er vi blevet opfordret til at tjene vore medmennesker. Jeg har haft det privilegium at være vidne til hvordan Paulus' råd til galaterne „tjen hverandre i kærlighed", virkelig er blevet ført ud i livet.

Da jeg boede sammen med min familie i Massachusetts havde vi et hus i en lille landsby der hedder Weston, ca. 20 km vest for Boston. Det var et mærkeligt, men fornemt samfund hvor der boede ca. 11.000 mennesker. I Weston var der mange maleriske, snoede landeveje med stengærder der var lavet med håndkraft langs vejsiderne. Det lille forretningskvarter var fuldstændig øde omkring kl. 21 hver aften. Selv om det var et mærkeligt og malerisk kvarter, så havde Weston sine problemer. Især med de mange skoleelever der var narkomaner og bragte spiritus med ind til byen hvor man ikke kunne købe alkohol. Jeg vil dog gerne

fortælle jer om én af Westons skoleelever som var travlt engageret med alt andet end narkotika og spiritus. Denne unge mand brugte en masse tid til at stå på ski. Det var ikke usædvanligt i dette område at være ivrig skiløber, men denne dreng brugte sit talent til noget usædvanligt. Han var ekspert i at stå på ski og han elskede denne sport. Han var faktisk skiinstruktør og brugte al sin fritid til at lære andre at stå på ski. Man kunne regelmæssigt se ham løbe ned ad bjergsiden tæt ved siden af én af sine elever, som ofte var ældre end han selv. De begyndte ganske langsomt og satte lidt efter lidt farten op mens de yndefuldt gled ned ad bjergsiden og hele tiden talte sammen, lo og nød den friske luft og det strålende solskinsvejr. Folk stod og kiggede på dette par og fulgte dem med øjnene til de nåede dalen, og betragtede dem blot som et par skiløbere der havde det dejligt.

Men der var noget som disse mennesker ikke opdagede og det var at den ene skiløber var blind. Denne unge skoleelev fra Weston underviste de blinde i at stå på ski. Han gjorde det gratis. Straks da han fik denne idé talte han med andre om den og blev rådet til at glemme alt om det. Han fik gang på gang at vide at det simpelthen var umuligt.

Men denne unge mand havde set håbløsheden hos nogle af de blinde og ønskede at dele en af livets glæder med dem. Han ønskede at de ville fornemme at de opnåede et resultat og havde succes. Han ønskede at give deres liv nye dimensioner. Han ønskede at de skulle fornemme at de var rigtige mennesker. Han havde virkelig omsorg for dem. Han havde så megen omsorg at han helligede den tid der skulle til og den nødvendige tålmodighed på at give disse mennesker kærlighed, opmuntring og forståelse og hjælp til at opbygge tro på sig selv og på sine evner. Lidt efter lidt udvikledes der et gensidigt venskab.

Disse blinde mennesker satte deres lid til denne unge mand. Han var deres ven. Han var den eneste som fik lov til at give dem skistøvler på og sætte bindingerne på deres ski. Under træningen sagde han at det vigtigste var at hjælpe dem til at udvikle tillid og tro på sig selv. Bagefter var det nemt for dem at lære teknikken.

Det sidste jeg hørte var at det lykkedes ham at undervise 13 blinde mennesker i at stå på ski og at han var i gang med at undervise flere. Han var oven i købet blevet bedt om at skrive en lærebog om hvordan man underviser blinde i at stå på ski. Han var dengang i besiddelse af den tillid der følger med succes, og jeg er sikker på at han stadigvæk er i besiddelse af den. Men hvad der er endnu mere vigtigt er at han har udviklet varige venskaber og har lært hvordan man viser kærlighed og delagtiggør andre gennem et værdifuldt hjælpearbejde.

Det er en evig sandhed at vi ikke finder den største tilfredsstillelse i dette liv gennem det vi gør for os selv, men gennem det vi gør til gavn for andre. Og ligesom denne unge mand fra Weston fandt tilfredsstillelse ved at hjælpe de blinde, således kan vi hver især også få den tilfredsstillende løn der kommer af at „tjene hverandre i kærlighed".

Må Gud velsigne os alle med ønsket om at finde den sande glæde ved at tjene. □

EN ÆNDRET MENING

Shirley Farnsworth Berlin

Illustreret af Jenae Westoff

Vi kunne ikke undgå at være en lille smule nervøse. Fru Hall var en af vore bedste undersøgere. Hun vidste allerede at kirken var sand, selv om hun ikke var medlem. Hun havde tidligere haft kontakt med andre missionærer og efterhånden som hun havde fået standardlektierne og læst Mormons Bog var hendes ønske om at tro vokset til et stærkt vidnesbyrd. Min kammerat og jeg havde opmuntret hende til fortsat at studere evangeliet, men nu ville hendes søster, Joan McArthur komme og besøge hende. Fru Halls mand og alle slægtningene på begge sider i familien var aktive i andre kirker,

og fru Hall ønskede ikke at lade sig døbe før hendes mand [som i det mindste var venlig overfor missionærerne] ville acceptere evangeliet sammen med hende. Hun var også bange for at hun ville støde de andre familiemedlemmer fra sig, især sine forældre, hvis hun tilsluttede sig kirken før de fuldtud forstod hvad det var hun gjorde og hvorfor.

Man kunne nemt forestille sig at fru Halls søster var sendt for at kontrollere fru Hall og advare hende, så hun kunne holde op med at komme sammen med mormoner. Joan var kun 20 år og det var første gang hun skulle være borte fra sit hjem. Hun har sikkert været lige så ængstelig under sin rejse til Victoria, British Columbia i Canada, som vi var mens vi ventede på hendes ankomst.

Fru Hall så imidlertid ud til at være ganske rolig. Hun inviterede os ganske enkelt til middag et par dage efter, da Joan havde haft tid til at falde til. Jeg tror nok at Joan blev overrasket da hendes søster bød os velkommen i døren og førte os ind i dagligstuen. Hun havde måske forestillet sig at missionærerne som kom, var halvgamle mænd eller vanvittigt fanatiske. Vi var glade, men oprigtige og hun så til gengæld ud til at være lettet over at kunne sludre med to unge damer omtrent på sin egen alder. Efter middagen viste vi et billedbånd. Hun stillede en masse spørgsmål og vi lovede at komme igen.

Til den næste aftale havde Joan rustet sig det bedste hun kunne. Hun kom frem med alle sine modargumenter og alt det forkerte hun havde hørt om mormonerne. Men hun slyngede det ikke vredt imod os. Hun nævnede det bare frit og bad om en forklaring. Hun beskrev sin opfattelse og vi svarede så godt vi kunne. Vore svar syntes at tilfredsstille hende. Hun kendte Bibelen godt og henviste til det ene skriftsted efter det andet. Hun virkede ægte interesseret i de skriftsteder vi citerede, vi slog dem allesammen op og talte om dem. Fra den dag var jeg imponeret over hendes dybe åndelige indsigt. I slutningen af samtalen var vi alle en smule lettede. Vi forklarede hvorfor vi blev kaldt søstre og talte om hjem og familier, mens vi fortalte hende hvilken overbevisning der havde ført til at vi i halvandet år var kaldet til at tjene Herren. Hun fortalte hvor spændende det havde været for hende for første gang at krydse kontinentet i tog.

Den næste lektie handlede om frafaldet. Joan strittede desperat imod og til sidst bad hun os om at gå og ikke komme tilbage mere. Hun sagde at hun ikke ønskede at høre mere. Hun var vred; vi var skuffede og frustrerede. Hun skrev senere i et brev: „Jeg kan huske at jeg, da I var gået den aften, græd bittert på grund af de ord der stod i Joseph Smiths traktat, hvor han sagde at alle kirker var en vederstyggelighed i Guds øjne. Det sårede mig virkelig fordi min kirke betød noget særligt for mig. Jeg havde hele mit liv troet på det mine forældre havde lært mig og en udtalelse som denne fik hele min verden til at styrte sammen. Hvordan kunne Joseph Smith sige noget sådant? Men han sagde jo at *Herren* havde sagt det. Det var det der gjorde det hele så vanskeligt.

Jessie [fru Hall] tvang mig ikke til at studere evangeliet, men hun opmuntrede mig til det. Jeg tror ikke jeg havde fortsat uden hende. Men da vi var i

familie og havde stor kærlighed til hinanden kunne jeg ikke holde op.

Jeg var vred og forarget, nogle følelse som jeg nu undrer mig over at jeg havde. Jeg spekulerede på hvordan det gik til at jeg stadig var lærvillig, men Herren var god imod mig og tålmodig med mig. Mit problem var at jeg mente jeg kunne tro på alt det min søster lærte mig og stadig forblive medlem af min egen kirke. Jeg klyngede mig til denne tanke."

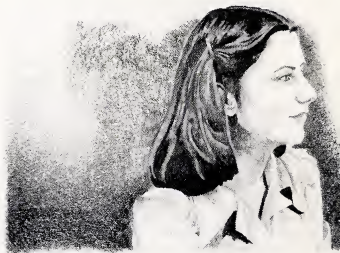
Den unge dame . . . var kommet, fast besluttet på at ændre sin søsters mening, om det var nødvendigt. I stedet havde hun selv mod nok til at ændre sin.

Men Joan søgte efter sandheden. Efter en uge med bøn og indre kampe sendte hun bud efter os igen. Hun havde ændret mening. Hvornår kunne vi komme og undervise hende igen? Da vi gav hende den næste lektie, som handlede om evangeliets gengivelse, lagde jeg mærke til at der var sket en forandring med hende. Hun gjorde ikke længere modstand. Hun syntes at hungre – og stillede ivrigt spørgsmål, som om svarene ikke kunne komme hurtigt nok. Hun forstod at når Kristus besøgte Joseph Smith var det en kærlighedsgerning, at sandheden findes på jorden i sin fylde, ikke kun for dem som ønsker at finde fejl, men for dem der længes efter at finde de brikker der mangler.

Den samme ånd gjorde sig gældende i den næste lektie. Emnet var frelsesplanen. Jeg vidste at min kammerat og jeg ikke var alene mens vi underviste. Ordene kom frit. Vi fandt skriftstederne uden problemer. Ånd kommunikerede med ånd. Joan, der havde overvundet sine problemer, udbrød: „Nu kan jeg se hvorfor Jessie ønsker at blive døbt!"

Selv om Joan mange gange erklærede at hun aldrig ville tilslutte sig kirken, så var hun et andet menneske end hun var da hun kom for at bo hos sin søster. Da vi forlod huset følte jeg mig inspireret til at sige til min kammerat: „Jeg ved at hun en dag vil tilslutte sig kirken."

Vi besøgte hende et par gange mere og gav hende hver gang en stærk lektie om evangeliet. Så blev jeg flyttet til et andet område i missionen. Jeg hørte ikke mere om denne oprigtige, unge dame eller om familien Hall før jeg var kommet hjem fra min mission.

Så en dag lå der et brev med canadiske frimærker i min postkasse. Det havde været vanskeligt at finde frem til min adresse og få skrevet til mig stod der i brevet, men Joan og *søster* Hall ønskede at jeg skulle vide at de begge var blevet døbt to år før i en kold sø udenfor byen.

Det var begyndelsen til en lang række overraskende breve. To år senere fik jeg et brev hvor der stod at Joan var på mission i Sydafrika og at søster Halls mand Barry, elskede missionærerne og kirkens medlemmer som han altid havde gjort, selv om han stadig ikke var interesseret i at lære noget om kirken, og at han tog med familien i søndagsskolen. Senere fik jeg en bekendtgørelse om Joans bryllup. Hun var blevet viet i Salt Lake Templet til en hjemvendt missionær. Senere samme år skrev str. Hall at hendes mand var blevet døbt og elskede at arbejde i kirken. Året efter tog de deres børn med til Salt Lake Templet hvor familien blev beseglet til hinanden.

Siden da har bror Hall været grenspræsident og medlem af stavspræsidentskabet. Han er nu medlem af stavens højråd. Joans mand, Dale J. Laub blev biskop. Begge søstrene er aktive i deres kaldelser og de har udført genealogisk arbejde som har gjort det muligt for dem at udføre tempelordinanser for adskillige hundreder af deres forfædre.

Den unge dame, Joan McArthur, som kun lige var fyldt 20 år, var kommet til Victoria fast besluttet på at ændre sin søsters mening, om det var nødvendigt. I stedet havde hun selv mod nok til at ændre sin. Hendes ærlige henvendelse til Herren kunne ikke tillade hende at gøre andet. Hendes søster, Jessie var klog nok til at bevare tålmodigheden mens hun forklarede om evangeliet, og lod Herrens Ånd om at overbevise søsteren.

De lærte begge at lytte til deres hjertes stemme og mange sjæle vil være dem evigt taknemlige for at de gjorde det. Joan McArthur ændrede ikke alene mening om kirken – hun ændrede sit liv. □

„DETTE ER DET EVIGE LIV"

Ældste F. Enzio Busche
De halvfjerds første Kvorum

Forleden dag efter stavskonferencen kom en ung mand hen til mig og forklarede mig at han havde været medlem af kirken siden han var barn, at han så vidt han vidste havde holdt alle budene indtil nu, og at han oven i købet havde fuldført en mission for at opbygge Herrens rige. Han fortalte mig at han havde et vidnesbyrd om Mormons Bog og om de forskellige profeter i den gengivne kirke, men at hans højeste ønske: virkelig at kende Gud Faderen og Frelseren, på den måde som Johannes har beskrevet [Joh. 17:3] som værende evige liv, endnu ikke var blevet til virkelighed.

Mens jeg stod og så på ham, fornemmede jeg denne ærlige mands retfærdige og sandhedssøgende ånd. Da det ikke var det rigtige sted at tale om dette i sin helhed, sagde jeg bare til ham: „Bliv ved med at leve som du gør nu, og så vil tiden komme hvor dine øjne bliver åbnet og du vil blive i stand til i dyb ydmyghed at bære vidnesbyrd og sige: ‚Jeg takker dig, min Forløser fordi du har åbenbaret dig for mig.'"

Jeg vil gerne tale til jer om dette emne, fordi hvis vi ikke rigtigt kender Herren, hvis vi ikke har modtaget denne glæde, denne forløsende oplevelse det er at kende ham, så vil hele vort liv være én stor misforståelse som vi til sidst vil vågne sørgeligt op til.

Et vidnesbyrd har mange forskellige dimensioner, og kundskaben om Guds sandheder og om at vi er hans børn er noget man kan erfare. Vi kan få „frygtens vidnesbyrd" når vi erkender hvor tungt vore synd vejer. Der er „håbets vidnesbyrd" som fylder vor sjæl når vi kæmper for at løse pinagtige tvivlspørgsmål. Der er de vidnesbyrd vi har arvet som en velsignelse fra vore forældre, når de har vidnet om sandheden i ord og gerninger. Der er de detaljerede vidnesbyrd – som de vidnesbyrd vi opnår om programmer eller om skrifterne. Og så er der princippernes vidnesbyrd – dem der handler om lydighed, kyskhed og forskelligt andet. Alt dette er blot begyndelsen, måske en forunderlig begyndelse som baner den lige og snævre vej der fører til frelse – men det er en begyndelse som indbyder stærkt til fortsat at søge, stræbe og lære. Og undervejs vil vi modtage det som Paulus ønskede efeserne skulle modtage dengang han skrev:

„Derfor kan jeg, siden jeg har hørt om jeres tro på Herren Jesus og jeres

kærlighed til alle de hellige, ikke holde op med at takke for jer, når jeg nævner jer i mine bønner.

Og jeg beder om, at vor Herres Jesu Kristi Gud, herligheden Fader, vil give jer visdoms og åbenbarings Ånd i jeres erkendelse af ham." [Ef. 1:15–17].

Kendskab til vor himmelske Fader og ham som han har sendt, Jesus Kristus, får vi samtidig med at vi lærer at elske dem, og derved efterlever vi det første bud som han har givet sine børn. Jesus har tydeligt fortalt os hvad dette bud er:

„En af dem, en lovkyndig, stillede en fælde for ham, idet han spurgte:

‚Mester, hvilket bud i loven er det største?'

Han svarede ham: ‚Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.'" [Matt. 22:35–38].

At elske Gud af hele sit hjerte, af hele sin sjæl og af hele sit sind betyder at kende ham, og dette er nøglen til at forstå hans frelsesplan og til at adlyde alle hans bud. Som vi læser i 1. Joh. 2:3–4:

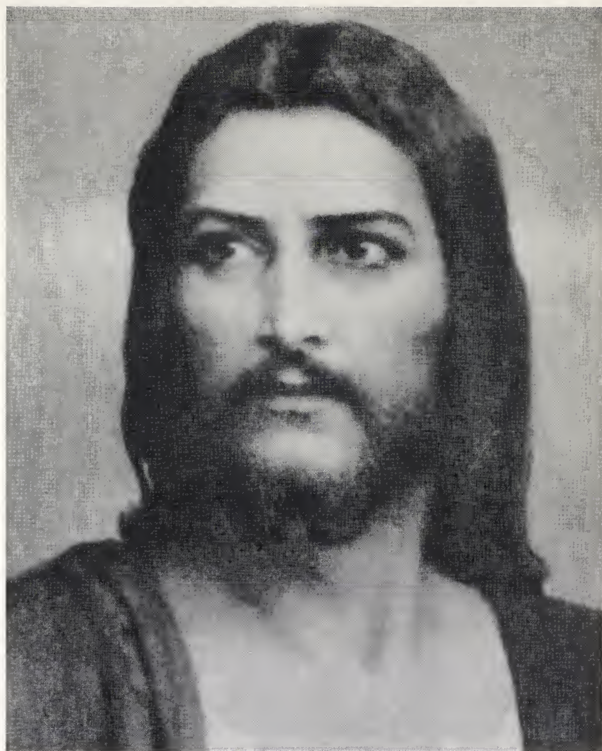
„Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud.

Den, der siger: ‚Jeg kender ham,' og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke."

Hvordan kan vi elske nogen som vi ikke kender? Hele formålet med livet, og med alle løfterne om frelse, hviler på kravet om at lære ham at kende. Dette er den største velsignelse et menneskeligt væsen kan få! Det er det endelige formål med vort jordiske liv – at finde ham og at føle den glæde og varme der kommer af at acceptere ham og kraften i hans lys og hans røst. Når Gud beder os om at elske ham, så må vi ikke glemme at han elsker hver eneste én af os og at han rækker os hver især hånden og rører ved os, så vi ikke mister os selv i kødet og denne verdens tomme pral.

At være et Guds barn betyder at være i besiddelse af handlefrihedens værdighed. Vi kan i vore daglige gerninger og beslutninger opnå de karakteregenskaber der kan hjælpe os til at overvinde denne verdens forfængelige ønsker og få den sejr der fører til stigende glæde og tilfredshed, og til at få succes i alt hvad vi bestræber os på at opnå. Men vi kan også blive stadig mere uopmærksomme under brugen af vores handlefrihed, og pludselig være engageret i noget forkert så vore ånder fyldes med sorg og falske ambitioner, hvilket fører til et stadigt mindre lys, til lidelser og måske oven i købet til sarkasme og frygt.

Vor himmelske Fader elsker os virkelig meget højt – han søger at nå ud til hver eneste én af sine børn og vise dem sin omsorg, men han gør det på sin egen måde og påvirker vor tilværelse med alle slags åndelige oplevelser uden at fratage os vor handlefrihed! Jeg forundres altid når jeg taler med ikke–medlemmer om deres åndelige oplevelser. Jeg har opdaget at næsten alle mennesker vil se at de har den slags hellige oplevelser, hvis de blot vil give sig tid til at se på deres egen tilværelse. De åndelige oplevelser jeg har haft tidligt i mit liv er for mig blevet igangsætteren og den drivkraft der får mig til at søge en højere mening med livet, og det har omsider hjulpet mig til at finde, acceptere og glæde mig i Herrens rige og hans kirke.

Da vor himmelske Fader sendte os ned til denne jordiske prøvetilstand for at udarbejde vores egen skæbne, så forlod han os ikke helt. Først og fremmest har jo vor himmelske Faders enbårne søn, Jesus Kristus udgydt sit uskyldige blod som et forsonende offer, for at vi allesammen kunne opstå og få mulighed for at opnå evigt liv. Retfærdigheden skete fyldest ved Kristi sejr over døden. Mennesket skal ikke lide for Adams overtrædelse, således som vi læser det i 1. Kor. 15:22:

„Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus."

Gennem Frelserens forsonende offer fik vi ansvaret for konsekvenserne af vore gerninger. Paulus har sagt dette meget tydeligt i sit brev til Galaterne:

„Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.

Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden." [Gal. 6:7–8].

Vor kærlige himmelske Fader har givet os et magtfuldt og vældigt redskab, så vi ikke står uden vejviser. Hellige mænd, som blev forudordineret før denne verden blev skabt – særlige vidner om den guddommelige frelsesplan – er blevet oprejst i alle uddelinger af menneskehedens historie og står som strålende lyssøjler i verdens tykke mørke. Disse mænds vidnesbyrd står optegnet i hellige bøger der er samlet i den hensigt at vidnesbyrdene kan tale „dybt fra jorden" [se Es. 29:4] og være en advarselsrøst for hele menneskeheden. Disse hellige mænd som vi kalder „de gamle profeter" har sammen med de levende profeter i de sidste dage råbt deres ord ud til hele verden – til vor himmelske Faders børn – således som Amulek gjorde:

„Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.

Og som jeg sagde jer før, eftersom I har haft så mange vidnesbyrd, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udføres." [Alma 34:32–33].

På grund af vor handlefrihed kan vi vælge om vi vil være uberørte af dette vidnesbyrd eller vi vil følge tilskyndelserne i os, Åndens tilskyndelser, og gå videre og finde svarene på de påtrængende, grundlæggende spørgsmål om livet: Hvem er jeg? Hvad er formålet med mit liv? Hvor kommer jeg hen når jeg er død?

Gud har i sin kærlighed til os og i sit ønske for os om at opnå succes ikke alene givet os profeterne som vidner om ham, men han har også givet os én af de største af alle sine gaver – evnen til at kommunikere direkte med ham. Jeg bliver altid meget betaget når jeg står en klar aften og ser op på himlen ovenover mig. Når jeg så prøver på at fatte de milliarder af stjerner i himmelrummet og den store afstand til dem, så bliver jeg klar over at han, Faderen til det hele, har ladet mig være alene med mine mange spørgsmål for at jeg kunne kommunikere direkte med ham.

Vi menneskelige væsener føler os beærede når vi får lov til at komme ind

til en privat samtale med vore verdslige autoriteter – borgmesteren eller en anden af samfundets ledere, eller præsidenten for et land. Vi forbereder os og glæder os og værdsætter at vi har fået en sådan mulighed. Men vi har stadig kun oplevet at mødes med et andet jordisk væsen. Hvilken oplevelse vil det så ikke være at blive inviteret til en samtale med den største majestæt af alle, Skaberen af hele universet! Jeg bliver dybt rørt hver gang jeg læser Frelserens ord i de hellige optegnelser:

„Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op.

Eller er der iblandt jer nogen, som vil give sin søn en sten, når han beder ham om brød,

eller give ham en slange, når han beder ham om en fisk?

Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i Himlene, give gode gaver til dem, som beder ham!" [Matt. 7:7–11].

Hvilken trøst og fryd er det så ikke at vide at I og jeg ikke er for ubetydelige og heller ikke for langt væk eller endog for urene til at kommunikere med ham til enhver tid! Hvilken velsignelse og trøst er det ikke at vide at hver eneste én af os, som hans børn, har ret til og ansvar for at opdage og udvikle evnen til at kommunikere med vor Fader. Og når vi gør dette vil vi modtage Himmelens guddommelige kræfter, såsom tro, moralsk styrke og magt til at se sandheden og forstå frelsesplanen. Og vort endemål bliver evigt liv efterhånden som vi lærer at kende ham, den eneste sande Gud, og ham, som han har sendt, Jesus Kristus. [Se Joh. 17:3].

I dette liv er løsningen på alle vore problemer, alle vore lidelser og sorger at vi finder ham. Vi her på jorden har ansvaret for at lære at de mange bønner som mange af Guds børn beder ikke nødvendigvis betyder at der sker en kommunikation. Man kan bede bønner på grund af vane eller tradition, eller de kan blive enetaler uden nogen oprigtig hensigt. Sådanne bønner kan endog være skadelige som vi læser i skrifterne. I Mormons Bog står der:

„Og på samme måde bliver det også tilregnet et menneske om han ikke beder med et oprigtigt hjerte; ja, og det gavner ham intet, thi Gud annammer ingen sådan." [Moroni 7:9].

Hvad kan vor himmelske Fader gøre for at nå os når vi ikke vil lytte eller når vi har ladet os forblinde af falske guder, eller når vi gør oprør imod ham eller ignorerer hans eksistens? Han viser os sin kærlighed på sin egen måde, således som skrifterne vidner om det:

„Og I har glemt formaningen, der jo taler til jer som til sønner: ‚Min søn! Lad ej hånt om Herrens tugt, bliv ej heller modløs, når du revses af ham;

thi Herren tugter den, han elsker, straffer hårdt hver søn, han har kær . . .

hvis I da ikke får nogen tugtelse, som dog alle får deres del af, så er I jo uægte børn og ikke sønner.'" [Hebr. 12:5–6, 8].

Et andet sted i Det ny Testamente læser vi:

„Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig!" [Joh. Åb. 3:19].

I en nutidsåbenbaring til sin tjener Joseph Smith har Herren sagt:

„Sandelig, så siger Herren til jer, som jeg elsker, og den, jeg elsker, tugter jeg også, at synderne kan forlades; thi med tugtelsen bereder jeg en vej til befrielse ud af alle fristelser; og jeg har elsket jer.

Derfor er det nødvendigt, at I tugtes og står strafskyldige for mit ansigt." [L&P 95:1–2].

De dårlige tider i vort liv – når vi har sygdomme, når vi går glip af muligheder, når vi har uheld og udsættes for pludselige katastrofer, når vi er dybt ulykkelige, føler tomhed og har skyldfølelser – alt sådan noget kan blive et vendepunkt i vort liv, fordi sådanne oplevelser kan nedbryde vor personlige stolthed. De kan motivere os til at blive sagtmodige og ydmyge af hjertet, og kun ved at være ydmyg og sagtmodig af hjertet har vi den nødvendige forudsætning for at blive værdige til at komme i Guds nærhed:

„Ingen, uden de sagtmodige og ydmyge af hjertet, finder nåde for Gud." [Moroni 7:44].

Der er mange mennesker som ikke er i stand til at nå Faderen, og de søger ikke hjælp hos Frelseren for at finde Faderen før de er blevet ydmyge, tugtet og bragt til fortvivlelse.

Lad os gøre os en anstrengelse for at forstå at Gud i sin kærlighed til os ikke vil fratage os vores personlige værdighed – vor handlefrihed. Men han kan i sin store visdom og kærlighed revse os til bitterhed og slå os ned, med mindre vi kommer til ham og renser os gennem omvendelse, så vi kan være parate til at være i hans nærhed.

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig. Ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds ris, med min vrede og min harme, og dine lidelser bliver svære – hvor svære ved du ikke, hvor gruelige ved du ikke, ja hvor tunge at bære, begriber du ikke!" [L&P 19:15].

Lad os beslutte os til ikke at nøjes med et svagt vidnesbyrd – ét der består mere af håb end kundskab eller måske oven i købet mere af frygt end håb. Lad os tage en beslutning om at vi vil lære at overvinde verden og lære Herren at kende i dette liv, som er tiden da menneskene skulle berede sig til at møde Gud. [Se Alma 34:32].

Jeg vil gerne bede jer acceptere en invitation til at komme til jeres Fader i Himmelen i jeres tanker og sind, og være ydmyge i hans nærhed.

Hvad sker der hvis vi åbner os for vor Fader i Himmelen gennem Åndens bøn? Gud vil påvirke os og hjælpe os på grund af sine kærlige ønsker for os. Han vil stille og roligt og meget omgående vise os vore svagheder:

„Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem." [Ether 12:27].

Hans Ånds lille, gennemtrængende røst vil gennembore os ligesom et sværd i sjælen, således som det står i Hebr. 4:12:

„Thi Guds ord er levende og virkende og skarpere end noget tveægget sværd og trænger så dybt ind, at det sønderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjertets tanker og meninger."

På det tidspunkt hvor vi som hans børn lytter til den lille, stille stemme der fortæller os om vore svagheder, må vi vælge mellem liv og død. Vor himmelske Fader ved at kun vore svagheder kan adskille os fra ham. Han kan ikke fjerne vore svagheder, men han kan påpege dem med en kærlig, men gennemtrængende røst. Og netop på dette tidspunkt bliver vi herre over vores skæbne. Millioner af mennesker lever deres liv efter deres egne planer og ønsker og de ved ikke hvad de gør. De afviser denne kærlige indflydelse. De kan ikke lide at høre den! De er bange for sandheden! De er endog bange for at opleve den ophøjede og fredelige stilhed. Menneskeheden ønsker at afvise denne gennemtrængende, ubehagelige sandhedens røst og flygte ind i en verden med overfladiskhed og forlystelser – og det er grunden til at forlystelsesindustrien i vor tid har så stor succes.

Andre af vor himmelske Faders børn hører den gennemtrængende, stille røst, men vil ikke se sandhedens realiteter i øjnene. De kommer med alle mulige undskyldninger. De lærer at koncentrere sig om andres fejl og skaber deres egne guder efter deres eget billede. De er hyklere og opretter tusindvis af menneskeskabte kirker, religioner og filosofier. I 2. Tim. 4:3–4 står der:

„Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne."

Når vi ikke er opmærksomme på den fare der ligger i dette, kan vi også nemt blive involveret i en gruppe der ikke vil tolerere røsten, eller begynde at leve det besværlige liv hvor man altid finder undskyldninger og koncentrerer sig om andres fejl og svagheder, for at pynte på sine egne svagheder. Enten vi gør det ene eller det andet, vil vi ikke kunne få frelse eller evigt liv. Vores reaktion på vor himmelske Faders lille, stille stemme må nødvendigvis være ydmyg lydighed i en taknemlig ånd: „Ja, Fader. Jeg ved det. Tilgiv mig! Hjælp mig! Styrk mig! Jeg vil kunne klare det med din hjælp. Jeg vil overvinde det! Jeg takker dig for dine lærdomme. Vis mig hvilken rolle jeg spiller i tjenesten for dig og hvordan jeg kan omvende mig, så jeg kan blive ren og værdig til at modtage den barmhjertighed Frelseren viste ved at sone med sit blod, og således at jeg kan gøre alt for at han til sidst kan rense mig og jeg kan finde frelse gennem ham! Fader, acceptér mig og mit ønske om at indgå en pagt med dig, ja en dåbspagt til syndernes forladelse ved én af dine salvede tjenere og lad mig forny min pagt gennem nadverordinansen. Fader, giv mig mod til at være ærlig overfor mig selv, overfor dig og overfor min næste, så jeg kan være lærvillig og lære at lytte!"

Når vi i denne ånd reagerer på hans lille, stille stemme, så vil vi kunne glæde os over at modtage den gave og kraft fra Helligånden som vidner for os og fører os til en brændende kundskab om Gud. Når vi opnår kommunikation med Gud – stadig lærer og lytter, accepterer, følger og adlyder, så fyldes vor sjæl med visdom og kundskab, med styrke og kraft og med den åbenbaring vi har brug for hver dag samt den store glæde der kommer af at

blive påvirket af Ånden. Dette er den kraft der fører til villig tjeneste for hans hellige sag, til et brændende og stadig større ønske om at få lov at blive hans discipel og erkende vor gæld til ham, at få lov til at adlyde hans bud og endog bede om flere.

At kende ham vil sige at man hele tiden bestræber sig på at få en større forståelse for sin uværdighed og gør sin omvendelse mere fuldkommen, så hans Ånd bedre kan bo hos os og hjælpe os til at se det ukendte i vores personlighed, til der hvor der intet er der er for højt, for fjernt eller for svært at række efter. Det er på dette stade vi til sidst fornemmer belønningen ved at have sejret, idet vi fyldes med Kristi kærligheds store gave til os. Efterhånden som vi fyldes med denne kraft vil hjertet blive fyldt med kærlighed til vor himmelske Fader og til vore medmennesker, og denne kærlighed vil hjælpe os til at overvinde al frygt.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om at jeg i mit liv har opdaget denne, vor himmelske Faders kærlighed til alle sine børn på denne jord. Lad os lære at lytte og arbejde så fuldkomment på at lytte til hvad han i sin visdom og magt ønsker at fortælle os. Dette vil vi kun være i stand til hvis vi bliver som de trofaste disciple der omtales i Luk. 14:33:

„Således kan da ingen af jer være min discipel, uden at han giver afkald på alt, hvad han har."

Lad os lære at kommunikere med vor himmelske Fader, så vi kan blive en trofast discipel og være parate til ærligt at lægge vort liv, vore vaner og indstillinger og bedste tanker, ja selv vor sundhed og vore ønsker i hans hånd. Han vil opløfte os og påvirke os og lede os. □

Lad os tale om det

Når I har læst „Dette er det evige liv" hver for sig eller i familien, får I måske lyst til at diskutere nogle af følgende spørgsmål, samtidig med at I studerer evangeliet:

1. Forfatteren nævner forskellige slags vidnesbyrd. Hvordan er de? Kan I komme i tanke om andre?

2. Hvad siger artiklen at vi er nødt til at gøre for at kende Gud og Jesus Kristus? Hvordan kan man opnå en sådan kundskab?

3. Hvordan vil I definere „verdens tomme pral"? [Se Alma 1:16].

4. Forfatteren understreger at „de bønner som mange af Guds børn beder ikke nødvendigvis betyder at der sker en kommunikation". Hvad kan vi gøre for at sikre os at vore bønner bliver en meningsfyldt kommunikation med Herren?

5. Hvorfor tugter Herren dem han elsker og giver tilladelse til at vi bliver revset i livet? Hvordan kan et menneske overvinde sine svagheder i dette liv?

ISRAEL I ASIEN

Spencer J. Palmer

Optegnelser i skrifterne, de levende profeters lærdomme og en betagende samling af historiske beviser bærer et rigt vidnesbyrd om at israelitternes efterkommere er blevet spredt så langt omkring som til Asien, og at folkene i Orienten er lovmæssige arvinger til de løfter som fader Abraham fik. Og selv om mange skribenter har identificeret nulevende europæere og amerikanere og afgjort at de nedstammer fra bestemte stammer i det fordums Israel, så er der dog kun få der har tænkt på at israelitterne også er udspredt til Asien.

Med hensyn til denne adspredelse har Herren gennem profeten Amos sagt: „Jeg byder, at Israels hus skal sigtes blandt alle folkene, som man sigter med sold, uden at et korn falder til jorden." [Amos 9:9]. I en delvis opfyldelse af denne profeti kan vi i Bibelen læse følgende: „I kong Peka af Israels dage kom assyrerkongen Tiglat-Pileser og indtog Ijjon, Abel-Bet-Ma'aka, Janoa, Kedesj, Hazor, Gilead og Galilæa, hele Naftalis land, og førte indbyggerne bort til Assyrien." [2. Kong. 15:25]

De af israelitterne som blev taget til fange og bosatte sig nord for Eufratfloden er aldrig samlet kommet tilbage til Palæstina, således som mange af deres brødre der blev taget til fange i Judæa gjorde. [Se Ezra 2:1].

Med hensyn til de øvrige af de tilfangetagne israelitters tilbagekomst har Esajas profeteret at de skulle indsamles fra verdens fire hjørner. [Se Es. 11:11–12].

Denne indsamling af de spredte stammer har haft de sidste dages profeters interesse, som man kan se i den bøn profeten Joseph Smith bad ved indvielsen af templet i Kirtland.

„Og måtte alle Israels spredte rester, der er blevet fordrevet til jordens ender, komme til kundskab om sandheden og tro på Messias og blive befriet for undertrykkelse og glæde sig for[an] dig." [L&P 109:67].

Og som svar på profetens brændende bøn, gennemstrømmede sidste dages hellige missionærer Asiens kontinent for at forkynde Kristi evangelium allerede i 1850.

Fra denne første begyndelse hvor selv Rusland blev indviet til missioneringen er kirkens udvikling i Asien foregået i bølger. I dag er der 21 asiatiske missioner. Mormons Bog er oversat til adskillige asiatiske sprog. Antallet af dåb i Asien er steget i et imponerende tempo, især siden 2. verdenskrig.

I Asien, som tæller en trediedel af verdens befolkning, er der over en bred front en fornyet interesse for at lytte til det kald som lyder i Lære og Pagters første vers, hvor der blandt andet står:

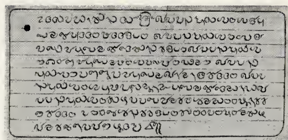
„. . . hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet . . ." [L&P 1:1].

Samtidig med missionærernes udbredte arbejde i Det fjerne Østen er der en betydelig interesse for den fordums men tilbagevendende israelitiske indflydelse over hele Asien. Opdagelser har vist at nogle af de kunstværker man har opdaget kan spores tilbage til den tid hvor israelitterne blev spredt. Dette blik ind i fortiden kan være af stor betydning for kirken i vore dage og for dens udbredelse og etablering vidt omkring i verden, og den er selvfølgelig også af stor betydning for det asiatiske folk, som ser med stor ærbødighed på deres forfædre. En eventuel forbindelse mellem det asiatiske folk og de spredte israelitiske forfædre kunne være én af forklaringerne på at de forskellige folk i Asien er så uhyre modtagelige for evangeliets budskab.

Malabarjødernes ældgamle metalplader. Folk på Malabarkyst [Peberkysten, Indien] i Cochin, som er et samfund der består af „hvide jøder", har i sin besiddelse haft to messing- eller kobberplader som var indgraverede med det gamle Tamilsprog, som et særligt privilegium der blev skænket en Joseph Rabban for mange århundreder siden af Malabars hinduregent. Disse jøder værner om pladerne som deres meget kostbare, historiske dokumenter – deres forfatning eller koloniseringsdokument – og de bliver opbevaret i en jernkiste de kalder Pandeal i Paradisi synagogen.

Her følger en beretning om nogle begivenheder der fandt sted ved disse jøders ankomst:

„Da det andet tempel blev ødelagt [må Gud hurtigt genopbygge det] flygtede vore fædre fra Jerusalem af rædsel for sejrherrernes vrede. Der var et stort antal mænd, kvinder, præster og levitter som ankom til dette land. Iblandt dem var der mænd som havde ry for at være lærde og havde visdom, og Gud gav dette folk et fortrin i kongens øjne – han som på den tid regerede her – og han skænkede dem et sted som de kaldte Cranganore, hvor de kunne bo. Han lod dem leve efter en patriarkalsk orden med særlige fyrstelige privilegier indenfor området, og den kongelige bevilling blev i henhold til skikkene på den tid graveret på en messingplade. Dette blev gjort i år 4250 efter verdens skabelse [490 e.Kr.], og denne messingplade er stadig i vores besiddelse. Vore forfædre boede i Cranganore i omkring 1000 år og i den tid havde de 72 overhoveder. Kort efter at vi havde bosat os der kom andre jøder fra Judæa, og blandt disse var der en mand med stor visdom, Rabbi Samuel, en levit fra Jerusalem, sammen med sin søn, Rabbi Jehunda Levita. De medbragte nogle sølvtrompeter som blev brugt ved jubilæet. De blev reddet dengang det andet tempel blev ødelagt og vi har hørt fra vore fædre at det hellige navns bogstaver var ingraveret på disse trompeter. Fra tid til anden kom der også bestemte jødiske stammer og israelitter til os fra Spanien og andre steder, de havde hørt hvor godt det gik os. Men til sidst opstod der en strid iblandt os, én af regenterne tilkaldte hjælp hos en indisk konge som gik imod os med en stor hær og ødelagde vore huse, paladser

Billedskrift på messingpladerne fra Malabarjøderne i Indien. Disse indskriptioner er fra det 5. århundrede. [Velvilligst udlånt af Cambridge Universitetets bibliotek i England].

og fæstninger. De indtog Cranganore, dræbte nogle af os og førte andre i fangenskab. Nogle af dem der drog i landflygtighed kom og boede i Cochin hvor vi har boet lige siden og undergået store forandringer gennem tiderne. Vi har nogle af israelitterne iblandt os, de er kommet fra lande som Asjkenaz, fra Ægypten, fra Tsoba og andre steder, foruden de som tidligere boede i dette land."

Der er to hovedklasser blandt de jøder som bor i Indien, dem fra Jerusalem eller de hvide jøder og de såkaldte sorte jøder.

Man mener at de sorte jøder ankom til Indien længe før de andre, men at deres mørke teint og ligheden med de europæiske jøder antyder at de blev adskilt fra deres fædrene slægt i Judæa, før jøderne i vesten blev det. De sorte jøder kan fortælle mange historier om andre jødekolonier i Indien og Kina. Da den kendte og lærde mand, Claudius Buchanan besøgte Malabarkysten lige efter det 19. århundredeskifte fik han en liste over 65 sådanne kolonier.

„Jeg talte med dem der sidst havde besøgt mange af disse steder og var på vej hjem igen. Jøderne i østen havde uafbrudt forbindelse med hinanden. Deres familier blev i virkeligheden almindeligvis der hvor de var, underlagt despotiske fyrster, men mændene rejste meget omkring i forretningsøjemed og de samme mennesker kom igennem mange andre lande. Så når der skete noget af interesse for de jødiske nationer, så gik rygterne hurtigt gennem hele Asien."

Ikke-kineserne i Kina. Folk i vesten har en tendens til at betragte alle orientalere som én race, og mener at kinesere, japanere, koreanere, thailændere og indonesere ikke kan adskilles fra hinanden. Der findes ikke noget der hedder en asiatisk race. På det asiatiske kontinent er der en blanding af mange forskellige racer.

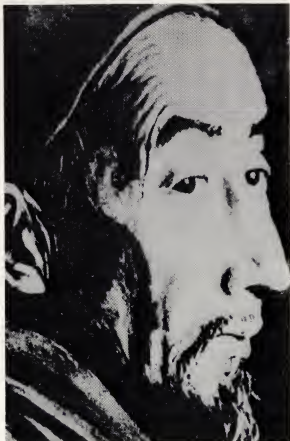
Kineserne stammer selvfølgelig ikke allesammen fra den samme etniske gruppe og det ville være lige så unøjagtigt at tale om „den kinesiske race" som det ville være at tale om „den europæiske race". En mand fra Irland ville sikkert synes at han var lige så forskellig fra en bulgarer i tale og manérer som en indfødt fra Shansi og en cantoneser.

Professor Lo Hsiang-Lins studium af den kinesiske klans genealogi viser at der er utallige historiske emigranter blandt klanerne i Kina, såvel som kinesere rundt omkring, der har indgået ægteskab med andre etniske grupper – blandt andet kan man se anlæg så fjernt fra som Sydvestasien. Blandt disse forskellige blandede ægteskaber er der mange som er indgået mellem semitiske og europæiske folk. Således observerede Rodney Gilbert i 1926 følgende: „På Konfutses tid var der lyshårede, ariske stammefolk som besatte områder i det der nu er det nordvestlige Kina, og man kan spore mennesker med lyse øjne og lyst hår længere tilbage, hvilket vidner om at selv om de fleste af de lyshårede var emigranter, så var der også et vist antal som var absorberet i befolkningen. Der var blandt andet absorberet indiske, arabiske, jødiske og russiske kolonier . . . og indenfor Kinas grænser er der mange ikke-kinesiske folkegrupper spredt rundt omkring, som stadig bevarer deres races identitet og deres eget ikke-kinesiske sprog, men alligevel langsomt absorberes og som, efterhånden som kommunikationen bliver bedre, vil være lige så kinesiske som de andre i løbet af 2 eller 3 generationer, mens de stadig kun bevarer få traditioner af udenlandsk oprindelse."

Disse historiske forskelligheder som ses i fremmede grupper er stadig nemme at få øje på forskellige steder i Kina. René Grousset forklarede i 1953 at oaseboere i Tarimdalen er jorddyrkere som stadig adskiller sig fra de altaiske nomader som de bor iblandt: „Selv i vore dage ligner de ikke mongoler, men meget mere iranske varianter fra Kaukasien."

Jødiske købmænd og asiatiske karavaneruter. G. F. Hudson har påvist at folk fra Kina og Middelhavsområdet rejste meget i hinandens lande og havde en væsentlig kulturel og økonomisk udveksling lige fra begyndelsen af romertiden. Under Handynastiet – ca. 200 år før og efter Kristus – nåede silkehandelen mellem øst og vest sit højeste, og det bragte fremmede købmænd og handlende såvel som soldater og gidsler til, som blandede sig med Hans sønner. Mændene satte deres liv på spil både på landjorden og på havet for at hjemføre de kostbare stoffer til Rom, stoffer som dengang kun kunne skaffes i Kina.

Kina var interesseret i at holde vejen åben til den vestlige verden mindst 1000 år før den kristne tidsalder. De oldsager man har fundet på kamelka-

Dette maleri af en kinesisk jøde i Hankow er lavet af den amerikanske kunstner, Betty Bryne, og skildrer på en levende måde racernes blanding som følge af det hebraiske folks omvandring og bosættelser rundt omkring i verden.

ravanernes ruter viser faktisk at kamelen, som hørte hjemme i centralasien, var kendt i det gamle Babylonien omkring 2000 år før Kristus.

Da de israelitiske kolonier nåede de iranske meders handelsbyer i år 720 før Kristus havde der allerede længe været en vej til Kina, den gik tværs over Centralasien og den havde de iranske oasehandlendes kolonifolk lavet til dem.

Disse israelitter behøvede således ikke at optræde som pionerer og gennemrejse ørkener der ikke var kortlagt eller kæmpe sig frem i øde områder. I enhver oase, i iransk forstand, kunne de komme i kontakt med nomader som var ivrige efter at handle med dem.

To jødiske grupper havde allerede vist hvor stor betydning det kinesiske Turkestan havde for jøderne. I begyndelsen af dette århundrede fandt sir Aurel Stein et sted på den nordlige karavanerute et persisk forretningsbrev der var skrevet med hebraiske skrifttegn. Det er dateret til år 708 efter Kristus. Det andet manuskript kommer fra den sydlige karavanerute, og er ca. 15 år ældre. Det kommer fra den gamle by Tunhuang i det østlige Turkestan. I et udgravet klosterbibliotek har den franske lærde, prof. Paul Pelliot, fundet et ark papir med gammel hebraisk skrift. Philippe Berger og Moise Schwab, som udgav det, har også dateret dette til det 8. århundrede. Det er et enkelt, helligt skrift, sammensat af skriftsteder fra Salmerne og Profeterne. Men det er skrevet på papir, som på dette tidspunkt kun blev lavet i Kina.

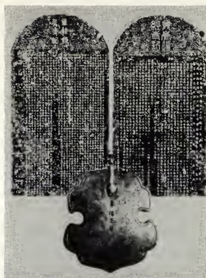
Kaifengjøderne. Menneskenes kundskab om det spredte Judas rejser og

bosættelser i Kina er stadig meget utilstrækkelig. Vestens interesse for dette emne begyndte i år 1605, da en Kaifengjøde som hed Ngay T'ien besøgte jesuitermissionæren og læremesteren Matteo Ricci i Peking. Lige fra dengang og til sidst i det 19. århundrede har udlændinge vist stor interesse for disse jødiske overlevende. Fader Riccis beretning om de første opdagelser af israelitter i Østasien forekom som en dramatisk afsløring for den europæiske verden. Det førte til en byge af undersøgelser som først blev iværksat af katolske missionærer, senere af protestanter og endelig af jøder.

Omstændighederne omkring denne indledende undersøgelse af Kaifengjøderne og hvad dette eventuelt kunne indebære, har Ricci skrevet om: „Vi har ligeledes, som vi her vil forklare, opdaget jøder som lever efter den gamle moselov. Men det drejer sig kun om nogle få familier, og så vidt vi ved har de ingen synagoger nogen steder undtagen i Kaifeng fu, Honanprovinsens hovedstad, og i Hangchow fu, Chekiangprovinsens hovedstad. I Kaifeng synagogen findes de fem mosebøger på fåreskindspergament uden vokaltegn som er oprullet på gammeldags manér. De har ikke andre bøger fra Det gamle Testamente og de ved ikke hvad det er for nogen de mangler.

De har bevaret omskæringsceremonien og de afstår endvidere fra at spise svinekød og alt andet kød med sener, i henhold til deres fordums skik.

Det er kun nogle få år siden vi med sikkerhed er blevet klar over at der også fandtes kristne, især i de nordlige

De to aftryk foroven taget fra den første mindesten i Kaifeng. På det venstre ses den første inskription der er dateret år 1489. Den til højre er lavet i år 1512. Begge fortæller om de israelitters religion som kom til Kina under Handynastiet [206 f.Kr. – 220 e.Kr.] og om en anden indvandring via Indien i det 12. århundrede. Nedenunder ses en afstemt, sort marmorklokke eller gonggong, som brugtes til at sammenkalde menigheden til bøn tre gange om dagen i de år hvor Kaifengsynagogen var på højdepunktet. Gonggongen er ca. 30 cm. i diameter og der er indgraveret fire kinesiske symboler på den. De betyder noget lignende dette: „Jaden kalder på åndelighed." Visse karaktertræk viser at den må være lavet under Mingdynastiet.

provinser, de kaldes korstilbedere. For 60 år siden blomstrede deres menighed i en sådan grad, med hensyn til antallet af familier og deres litterære og militære evner, at kineserne fattede mistanke til dem . . . kineserne ønskede derfor at tage dem til fange, hvorfor de allesammen skjulte sig, nogle af dem som tyrker eller jøder, men de fleste af dem som hedninger. [Kinesiske Konfutsetilhængere, buddister, eller taoister]. Deres kirker blev ændret til templer for afguder, og deres efterkommere var stadig så bange at de ikke ønskede at indrømme at de var efterkommere af korstilbederne, selv om mange af dem bevarede deres skikke med at slå kors over deres mad og drikke, og der er ingen af dem, heller ikke blandt andre, som kender til andre lejligheder hvor de gør disse korstegn. Men dette symbol som de har, viser klart at de er efterkommere af et fremmed folk i Kina . . ."

En jøde som kom fra Honanprovinsen og hvis efternavn var Ai fik fat i en bog der var skrevet af Ricci. Da han havde læst denne bog om udlændinge der opholdt sig i Kina og som kun tilbad „Himmelens Konge", så søgte han hen til præsternes hjem i den overbevisning at de sikkert fulgte moseloven. Under dette besøg kom det frem at der var 10 eller 12 jødiske familier som boede i Kaifeng og at de havde en smuk synagoge på stedet. Den indeholdt borggårde, pavillioner og et lukket område mod nord hvor man foretog religiøse tvætninger. På sydsiden var der et slagterhus. Her dræbte synagogeforstanderne dyr på den foreskrevne måde. Kaifengjøderne levede respektfuldt efter de fem mosebøger som var skrevet på fåreskindspergament og oprullet i fem ruller. Der var andre jøder som boede i Hangchow og andre steder, og de kunne datere deres familier mindst 600 år tilbage i dette område.

Disse kinesere der er efterkommere af jøder, har fortalt mange historier fra Det gamle Testamente, og de har en interessant udtale. For eksempel kalder de Jerusalem for Heirusoloim og Messias, som denne jøde sagde endnu mangler at komme, kaldte han Mosicia. Han sagde at mange i Kaifeng kendte til hebraisk, selv om han ikke selv gjorde det.

Israelske indgraveringer i Japan. Japan der består af fire hovedøer og hundredevis af mindre øer, strækker sig over 2420 km langs den asiatiske østkyst, og ligger fjernt fra de fordums israelitters hjemland. Den lette adgang fra havet til disse øer gjorde det dog muligt for kolonister fra mange forskellige geografiske områder at komme dertil. Mange kom fra det indre Asien og andre fra kystområderne i det sydøstlige Asien og fra Polynesien. De første kolonister man kender til er blandt andet gåden om Ainu, et europidt folk hvoraf der i dag kun er et lille antal overlevende i landets nordlige områder. Og ligesom i Kina og Korea ser man folk med rød hud samt langnæsede jøder og ariske typer.

Der er ingen tvivl om at blandt de mange immigranter som nåede de japanske øer gennem tiderne, vil der også være rester af de fordums israelitter. □

Individuel og familiemæssig uafhængighed som det blev behandlet til lederskabsmødet

Til aprilkonferencens lederskabsmøde præsenteredes en bekræftelse af kirkens grundlæggende velfærdsprincipper. Til stede var generalautoriteter, regionalrepræsentanter og stavspræsidenter [eller deres rådgivere] fra hele verden.

De instruktioner der blev præsenteret tilskyndede præstedømmelederne til at anvende de ændringer der er udarbejdet for at øge den personlige og familiemæssige uafhængighed, åndelig vækst og kristen tjeneste. Der blev lagt vægt på kirkens medlemmers øgede behov for at blive mere uafhængige, for at kunne klare vore dages økonomiske og åndelige udfordringer.

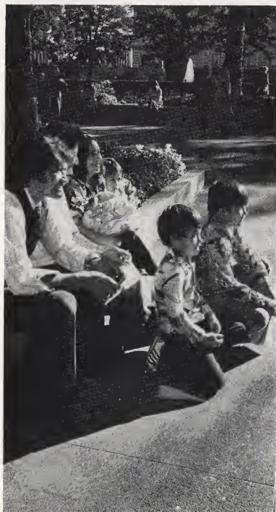
Præstedømmekvorummer, ward og stave blev opfordret til at bruge flere kræfter på at hjælpe enkeltpersoner og familier til at udvikle økonomisk stabilitet, at opretholde et års forråd og udvikle mulighederne for hjemmeproduktion. Præstedømmelederne blev bedt om, ved hjælp af skriften og eksemplets magt, igen at understrege vigtigheden af fasteloven, som indebærer et rundhåndet, frivilligt offer der skal bruges til at hjælpe medlemmer der er i nød.

Kirkens medlemmer er altid blevet opfordret til at faste eller undlade at spise og drikke mindst to på hinanden følgende måltider om måneden og så skænke et beløb svarende til måltidernes værdi, eller et langt mere rundhåndet offer hvis dette er muligt, til en fond for de trængende.

Bekendtgørelserne om de foretagne modifikationer var „de vigtigste og mest vidtrækkende" i velfærdstjenestens historie „siden 1936, da præsident Heber J. Grant holdt sin berømte tale om programmets formål," sagde ældste Monson i sine bemærkninger.

Ældste Monson sagde videre at „velfærdstjenestens formål stadig er det samme, uformindsket, uforandret. Men de metoder hvorved vi skal fuldføre formålet påvirkes af skiftende tider og fortsat åbenbaring".

Under en præsentation af velfærdstjenestens omfang igennem kirkens historie sagde ældste Monson: „I hver periode har formålet været at gøre den enkelte uafhængig. Når man kender til de forandringer velfærdsprogrammet har undergået siden dets begyndelse kan man bedre forstå at de ændringer

præsident Hinckley har bekendtgjort er en del af en ubrudt kæde."

Velfærdsprogrammet er „gudgivent og inspireret af profeten. Sådan har det været fra begyndelsen. Til tider trækker vi på tidligere erfaringer for at klare nuværende behov og overvinde morgendagens udfordringer," sagde ældste Monson.

Biskop Brown, der understregede medlemmernes forpligtelse til at være uafhængige sagde: „Vi har modtaget rapporter der viser at kirkens voksende ressourcer og forberedthed har resulteret i en falsk tryghedsfølelse blandt alt for mange mennesker.

Det er vigtigt at alle klart forstår at kirkens ressourcer kun kan tage vare på en meget lille procentdel af kirkens medlemmer. De er til de fattige og de trængende som altid vil være blandt os, som ikke kan klare sig selv – ikke til dem der ikke vil," sagde han.

Biskop Brown forklarede at medlemmernes rundhåndede fasteoffer „kan være en god prøve der viser hvor tæt vi er kommet i vor forberedelse til at efterleve indvielsens lov, hvis Herren skulle bede os om at gøre det."

Ældste J. Thomas Fyans sagde at den nye bekendtgørelse er „rettet mod at opmuntre medlemmerne af kirken til at bruge deres egne gaver og evner, deres økonomiske og personlige ressourcer til at blive verdsligt uafhængig og så række ud og hjælpe andre med at opnå den samme mulighed for uafhængighed.

Vi bør stræbe efter at blive fysisk uafhængige, følelsesmæssigt, økonomisk og vigtigst af alt, åndeligt uafhængige".

Ældste Fyans understregede at fædrene og hjemmenes overhoveder skal

lære at praktisere velfærdsprincipper „i hans eller hendes personlige studium af skrifterne, bøn, ved at søge at Herrens vilje i deres egen familie, og ligeledes i præstedømmekvorummer, hjælpeforeningen og andre hjælpeorganisationer i kirken.

Forståelsen af et præstedømmekvorum som et „arbejdende broderskab" blev dernæst præsenteret af ældste Fyans. Ældste Fyans nævnte 4 skridt som han ville tage hvis han var lokal præstedømmeleder, for at hjælpe kvorumsmedlemmerne til at hjælpe hinanden: [1] tage sin egen „timelige redningsvest" på; [2] lave en liste over kvorummets mænds ressourcer og færdigheder; [3] fastslå kvorummets medlemmers behov; og [4] undervise kvorumsmedlemmerne i og hjælpe dem til at blive uafhængige.

Præsidentinden for hjælpeforeningen, søster Barbara B. Smith, sagde: „Kvinderne vil spille en vigtig rolle både i kirken og i hjemmet når de støtter præstedømmelederne i at få succes med denne nye fase i velfærdsprogrammet.

Ved at undervise i hjælpeforeningen og i familien kan kvinder fremme mestringen af visse grundlæggende principper som giver en basis for et godgørende liv. Vi kvinder ønsker at gøre vore del i dette vidunderlige værk."

Efter præsentationen og diskussionen af disse velfærdsanliggender fokuserede ældste Maxwell på hvorledes præstedømmelederne kan blive „store mænd i troen på Herren".

„I jeres undervisning og ledelse," sagde han, „skal I tage jer den nødvendige tid til at forklare medlemmerne hvad der ønskes. Der er nu, blandt vort folk, et stort behov for hjælp til at forstå hvorledes de grundlæggende formål med Herrens værk er kædet sammen med vort daglige liv.

Enkelheden i Jesu Kristi evangeliums principper bør mødes med den samme enkelhed i vor kirkes administrationer og programmer."

Ældste Maxwell opfordrede lederne til at uddelegere ansvaret, „ikke alene for jeres egen skyld, men også for medlemmernes skyld – for at ikke også de skal falde bort". Han opfordrede lederne til at finde tid til hvile, fornyelse, at være alene og tænke.

Ældste Maxwell lagde også vægt på kærlighedens princip som en af præstedømmets overordnede retningslinier. „Historien lærer os at langmodighed, overbevisning, kærlighed, mildhed og venlighed er de eneste måder der kan ændre et menneskes opførsel på en fri og bestandig måde," sagde han.

Tidligere på dagen afholdtes et seminar for regionalrepræsentanter i kirkens kontorbygning. Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv Apostles kvorum ledede dette seminar.

Præsident Gordon B. Hinckley var mødets hovedtaler. I sin tale behandlede præsident Hinckley den amerikanske regerings voksende tendens til at tillade hasardspil: „Den udspekulerethed vi ser hos dem der ønsker at fremme hasardspillet er, som den udspekulerethed vi finder hos dem der ønsker at fremme andre umoralske laster, besnærende og meget forkert."

Præsident Hinckley bemærkede hvorledes hasardspil har vist sig at være en meget ineffektiv måde at skaffe sig penge på, udover at være umoralsk.

Præsident Hinckley sagde at han talte i stedet for præsident Kimball, som på grund af sit dårlige helbred ikke var i stand til at overvære konferencen, men „han ville have opfordret os til at øge misssioneringen i kirken". Med hensyn til at komme ind i andre lande sagde præsident Hinckley: „Jeg er overbevist om at Herren vil åbne en udvej når vi er parat til at drage fordel af det."

Han understregede behovet for flere missionærer, han lagde vægt på velsignelserne i missionærarbejdet og at det som kunne synes et offer ved at tage på mission viser sig at være en investering der giver et fantastisk afkast en hel livstid og endda strækker sig ind i evighederne.

„En missionærs arbejde er evigt i sine konsekvenser. Når man accepterer evangeliet fra en sand og hengiven lærer virker dette ikke blot på modtageren, men også på de generationer der kommer efter modtageren," sagde han.

Præsident Hinckley talte også om tempelarbejde og gjorde opmærksom på at i de kommende måneder vil 5 templer blive indviet, og på den måde blive til velsigelse for mange mennesker.

Med hensyn til ledernes behov sagde præsident Hinckley: „Jeg formoder at den vigtigste egenskab hos ledere er deres holdning." Han sagde at ledere må være villige til at lære, og søge kundskab om det der kan forventes. Han sagde at ledere bør udvikle livskvaliteter der indgyder tillid.

Lederskab „involverer også en personlig og dybtfølt interesse i deres problemer og bekymringer som bliver ledet, og vigtigst af alt en villighed til at gå ned på sine knæ og søge en større magt end den man ejer i sig selv".

Præsident Hinckley sagde at kirkens ledere skal undervise folket i at adlyde Herrens befalinger så de kan være værdige til at modtage de velsignelser som vil udspringe fra en sådan lydighed.

„Deres liv vil blive beriget og de vil være lykkelige når de vandrer i lyset og sandheden," sagde han.

Præsident Hinckley omtalte præsident Heber J. Grants udtalelse fra oktober 1939. „Han talte som en profet, og jeg hører ham som en profet når jeg læser disse ord. ‚Jeg lover jer, som den levende Guds tjener, at enhver mand og kvinde som adlyder Guds befalinger skal have fremgang, at ethvert løfte som Gud har afgivet vil blive opfyldt på deres hoveder og at de vil vokse og øges i visdom, lys, kundskab, intelligens og fremfor alt i deres vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Må Gud hjælpe os hver især, som har en kundskab om evangeliet, til at efterleve det, så vort liv vil prædike dets sandheder.'"

Efter præsident Hinckleys tale fremlagde ældste Carlos Asay og ældste Dean L. Larsen fra De halvfjerds' første Kvorum en præsentation om at forberede ungdommen til tjeneste i kirken. Præsentationen understregede den vigtige rolle familiebøn og personlig bøn, familiehjemmeaftenen og studium af skriften spiller i at bibringe styrke til at modstå vore dages udfordringer.

Ældste David B. Haight fra De tolv Apostles kvorum talte så om at aktivere kirkens medlemmer, og ældste Tom L. Perry talte om kirkens råd. □

ET KAPITEL OM DAGEN

Alle medlemmer opfordres til at læse et kapitel om dagen i de fire evangelier og dernæst i 3 Nephi.

„Lær af mig," sagde vor Herre Jesus Kristus, „så skal I finde hvile for jeres sjæl." [Matt. 11:29].

I den nyligt overståede aprilkonference 1983 foreslog Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostles kvorum en plan for alle dem af kirkens medlemmer der ønsker de velsignelser der kommer af at følge Herren. Præsident Gordon B. Hinckley sagde: „Lad os gøre det til en vane at læse det der styrker vor tro på Herren Jesus Kristus, verdens Frelser. Han er den centrale figur i vor teologi og vor tro. Enhver sidste dages hellig har ansvaret for selv at vide med sikkerhed at Jesus er den opstandne, levende søn af den levende Gud. Brødrene i De tolvs Råd foreslår at vi læser et kapitel om dagen i evangelierne – det vil sige Mattæus, Markus, Lukas og Johannes i Bibelen; og i 3 Nephi i Mormons Bog, hvor man kan begynde med kapitel 11, hvor vi finder beretningen om Kristi besøg til nephiterne i Amerika. Jeg vil gerne fastslå dette program og anbefale det for jer og opfordre jer til at følge det."

Planen er enkel: Læs et kapitel om dagen i bøgerne Mattæus, Markus, Lukas og Johannes. Dette bliver i alt 89 kapitler – 89 dage, eller 3 måneder med dagligt studium.

Når vi har læst de 4 evangelier opfordrer Brødrene os til at læse det der er blevet kaldet „det 5. evangelium", 3 Nephi, som indeholder 30 kapitler. Det store formål med Mormons Bog i disse sidste dage kan findes på det titelblad der oprindeligt blev skrevet til den – det er en bog der skal „overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk."

3 Nephi er „endnu et vidnesbyrd" om Herren Jesus Kristus, endnu et vidnesbyrd om de belæringer der forbindes med hans mission i livet og umiddelbart efter hans opstandelse. Når de hellige læser 3 Nephi i slutningen af 1983 bereder de sig også til læseprogrammet i kirken for 1984 – Mormons Bog. Ved at fokusere på 3 Nephi inden læsningen af hele Mormons Bog opnår de voksne et klart perspektiv af Mormons Bogs største formål, nemlig at være endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Ved ligeledes at fokusere på Mattæus, Markus, Lukas og Johannes fuldfører de voksne kirkens studieplan for 1983 af Det nye Testamente som anvendes i søndagsskolen og i det melkisedekske præstedømmes kvorummer.

„Kom . . . følg mig!" [Luk. 18:22], sagde vor Herre. For at gøre dette med visdom må hver af os vide så meget som vi kan om hans liv og lærdomme. Vor forståelse vil øges, vor tro vil udvikle sig og vi vil få styrke ved dagligt at læse disse vidnesbyrd om Jesus.

Lad os begynde nu. Det er kun 119 kapitler – 119 dage der kan ændre vort liv for evigt! ☐

Kunstværket på forsiden er fremstillet af Robert T. Barrett

